

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

5. ÚNORA 2006

Z obsahu:

Modlitba za jednotu křesťanů

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
18. ledna 2006
- strana 2 -

Mariino trvalé povolání:

Spolupráce
na Kristově díle spásy
- strana 4 -

Očišťování Panny Marie

- strana 5 -

Maria je Matka

křesťanské jednoty

Slova papeže Lva XIII.
před 110 lety
- strana 6 -

Čtyřspřeží - základní

(kardinální) ctnosti

- strana 7 -

Co napsal sv. František

Saleský o ctnostech

- strana 7 -

Z tragédie

se stal zázrak (2)

Příběh chlapce
uzdraveného
na přímluvu P. Pia
- strana 8 -

Bratr Roger

- strana 10 -

Osmero blahoslavenství (4)

- strana 12 -

Výzvy fatimského

poselství (43)

Četba na pokračování
- strana 14 -

GiOTTO: Stařec Simeon (Padova)

EDITORIAL

„Běda mi, kdybych nehlásal evangelium,“ říká svatý Pavel. Týká se to jenom jeho? Apoštol národů byl jistě zvláštním způsobem povolán, aby zanesl zvěst evangelia mnoha národům tehdejšího známého světa. Ale ještě dříve, než se z role pronásledovatele Krista stal jeho hlasatelem, Pán již uložil všem těm, kteří v něho uvěřili, aby učili a získali mu za učedníky všechny národy. Hlásat evangelium je nejen povinnost každého opravdového křesťana, ale také ten největší skutek milosrdenství, jaký může svým bližním prokázat. V přírodě platí princip: Omne vivum ex vivo – Všechno živé vzniká ze živého. Proto také všechno živé má svůj vrozený mechanismus, jak svůj život dále předávat. „Hlásat evangelium“ znamená mnohem víc než jen dávat někomu něco na vědomí. Jedná se tu o sdílení nového vznešeného, nadpřirozeného života, onoho života, pro který člověk vyšel z ruky Stvořitele. Pokud necítíme potřebu tento život dále předávat, znamená to, že jsme asi dosud neprožili onu důstojnost být živým údem Kristova těla.

Mystické Kristovo tělo není pouhý symbol, nýbrž živoucí realita, kterou musíme prožívat plně a důsledně. Být součástí Kristova těla je nejvyšší vyznamenání, ale také svrchovaný závazek. Jak je tomu v každém zdravém živém organismu? Žádná buňka v něm nezahálá, ani nežije pouze pro sebe. Pokud není nemocná, nebo dokonce odumřelá, podílí se ze všech svých sil a podle svého postavení na růstu a rozvoji celého těla. Ani opravdový křesťan nemůže přece v Kristově těle jen vegetovat jako nějaká bradavice, akné nebo parazit a být mu tak na přítěž a kazit jeho vzhled. Byli jsme do tohoto těla křtem „naroubování“, abychom v něm a z něho žili a také se sami podíleli a účastnili na sdílení a rozhojňování jeho života. Jinak jen živoříme a tak se vystavujeme nebezpečí, že po nějaké době

Pokračování na str. 13

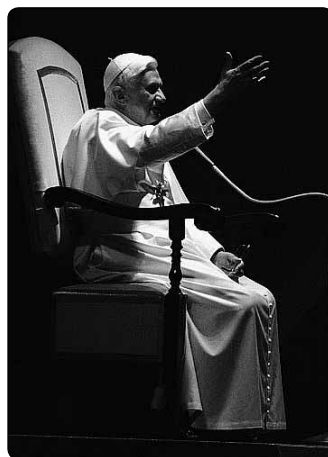
Modlitba za jednotu křesťanů

Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoliv věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce (Mt 18,19). Toto slavnostní ujištění, které dal Ježíš svým učedníkům, platí také pro naši modlitbu. Dnes začíná již tradiční „Týden modliteb za jednotu křesťanů“, důležité ustanovení pro to, abychom se zamysleli nad dramatem rozdělení křesťanského společenství a prosili společně samotného Ježíše, *aby všichni byli jedno, aby svět uvěřil (Jan 17,21).* Děláme to dnes také my zde společně s velkým množstvím věřících na světě. Opravdu, modlitba „za jednotu všech“ zahrnuje ve formě, času a různém způsobu katolíky, pravoslavné a protestanty spojené vírou v Ježíše Krista, jediného Pána a Spasitele.

Modlitba za jednotu je součástí onoho ústředního jádra, které 2. vatikánský koncil nazývá „duši celého ekumenického hnutí“ (UR 8), jádra, které obsahuje právě veřejné i soukromé modlitby, obrácení srdce a svatost života. Tato vize nás uvádí do centra ekumenického problému, kterým je poslušnost evangeliu, abychom konali Boží vůli s jeho nezbytnou a účinnou pomocí. Koncil to výslovně uložil věřícím, když prohlásil: „Neboť čím těsnější bude společenství, které sjednocuje s Otcem, Slovem a Duchem, tím hlouběji a snadněji budou schopni rozvíjet vzájemné bratrství“ (tamt. 7).

Prvky, které přes trvajících rozdělení spojují ještě křesťany, zahrnují možnost pozvednout společnou modlitbu k Bohu. Toto společenství v Kristu podpirá celé ekumenické hnutí a vyznačuje sám způsob hledání jednoty všech křesťanů v Boží Církvi. To odlišuje ekumenické hnutí od každé jiné iniciativy v dialogu a vztazích k jiným náboženstvím a ideologiím. Také v tomto směru je jasné učení dekretu o ekumenismu 2. vatikánského koncilu: „Tohoto hnutí za jedno-

tu se účastní ti, kteří vyzývají trojediného Boha a vyznávají Ježíše jako Pána a Spasitele“ (tamt. 1). Společné modlitby, které se konají na celém světě právě v tomto období a kolem Letnic, vyjadřují mimo to vůli a společné úsilí za plnou obnovu jednoty všech křesťanů. Tyto modlitby jsou nepochybně „velmi účinný prostředek k vyprošení milosti jed-

noty“ (tamt. 8). S tímto ujištěním 2. vatikánského koncilu souvisí to, co říká Ježíš svým učedníkům, když je ujišťuje, že když se dva na zemi shodnou a žádají o jakoukoliv věc Otce, který je v nebesích, on jim to dá, protože kde jsou dva nebo tři spojeni v jeho jménu, tam je on uprostřed nich. Po zmrtychvstání ještě ujišťuje, že bude *s nimi po všechny dny až do konce světa (Mt 28,20).* Právě tato Ježíšova přítomnost ve společenství učedníků a v naší mod-

litbě zaručuje její účinnost. Slíbil dokonce, že *všechno, co svážete na zemi, bude svázáno i na nebi, a co rozvážete na zemi, bude rozvázáno i na nebi (Mt 18,18).*

Ale nezůstávejme jen u proseb. Můžeme také děkovat Pánu za novou situaci, která byla s námahou vytvořena v ekumenických vztazích mezi křesťany v obnoveném bratrství silnými pouty stabilní solidarity, za růst společenství a za sblížení, uskutečněná – jistě rozličným způsobem – v různých dialogích. Je zde mnoho důvodů pro děkování. A je-li ještě tolik toho, v co musíme doufat a co musíme udělat, nezapomínejme, že Bůh nám na cestě za jednotou daroval mnoho. Proto jsme mu vděční za tyto dary. Budoucnost stojí před námi. Svatý otec Jan Pavel II. blahé paměti, který tolik vytrpěl pro ekumenickou otázku, nás vhodně učil, že „uznat to, čeho nám Bůh již dopřál, je podmínkou, která nás disponuje k přijetí ještě oněch nezbytných darů, abychom uskutečnili naplnění ekumenického díla jednoty (UUS 41). Proto, bratři a sestry, pokračujme v modlitbě, protože jsme si vědomi, že svatá věc obnovení jednoty křesťanů překračuje naše ubohé lidské síly a že definitivní jednota je Boží dar.

Bollettino Vaticano
18. ledna 2006

JUBILEUM ŠVÝCARSKÉ GARDY

V neděli 22. ledna tomu bylo přesně 500 let, co do Říma připochovalo na přání papeže Julia II. prvních 150 švýcarských gardistů. Při té příležitosti slavil kardinál Sodano v Sixtinské kapli slavnostní mši svatou. Současně se konaly slavnostní bohoslužby v katedrále sv. Mikuláše ve švýcarském Freiburgu za účasti více než 500 bývalých gardistů. Hlavním celebrantem byl kardinál G. M. Cottier.

ŘÍM

V době smutečních slavností za papeže Jana Pavla II. a při uvedení nového papeže do úřadu neohlásila policie ve Vatikánu ani jeden trestný čin. Na pohřeb papeže se sešlo 6 milionů lidí. Během roku však počet trestných činů roste. Vatikán potřebuje více personálu. Nejčastější trestné činy jsou krádeže.

První evangelizace

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Mnoho zlých duchů vyhnal.

Vrať se do městečka na břehu moře, kde Pán začal svou evangelizaci, která má jeden hlavní cíl: ukončit vládu zlého ducha. K tomu jsou zaměřena Ježíšova slova i skutky. Dnes zastihneš Pána ve chvíli, kdy opouští synagogu, kde kázal a vyháněl zlé duchy. Spíše než na odpočinek myslí na to, jak dále pomáhat potřebným. Pastorační úsilí vyžaduje nejen slova, ale i skutky lásky. Doprovod ho do Šimonova a Ondřejova domu.

Nepanuje zde právě dobrá nálada. Petrovu příbuznou postihla horečka, která ji upoutala na lůžko. Ta, která s ochotou posluhovala druhým, je pojednou sama odkázána na jejich péči. Pomyslí přitom na jiné choroby, které často svazují lidská srdce. Sobectví, pohodlí a pýcha dokážou člověka spoutat do té míry, že je neschopný prokazovat svým bližním služby lásky. Kdo neslouží, je postižen zlou nemocí, která je o to nebezpečnější, že postižený o svém stavu ani neví a zůstává slepý a necitelný k nouzi a bolestem těch, kteří čekají na jeho pomoc.

Připoj se k těm, kteří upozorňují Pána na nemocnou příbuznou. Pros Ježíše, aby spolu s ní i tebe uzdravil od neduhů, které jsou ti skryty. Pomyslí přitom i na ty, které přehlídíš, ačkoliv čekají na tvou pomoc. Taková upřímná prosba je dobrým lékem proti zhoubné horečce srdce. Pán rád vyslyší prosbu za jeho uzdravení.

Pohled, s jakou láskou a mocí bere chorobu za ruku. To postačí, aby se nejen pozvedla, ale také cítila zcela zdravá. Poznáváš to z toho, s jakou horlivostí a láskou se ujala péče o své hosty. Raduj se spolu s přítomnými z dobré pohody, která zavládla v domě tak početné rodiny. Pozvi Pána i do svého domu, aby zde uzdravil všechny neduhy. Pak budou všichni s láskou *obsluhovat* jeden druhého.

Nastal již soumrak, ale Pánův pracovní den ještě zdaleka není u konce. Obyvatelé využívají konce sobotního klidu, aby k němu přivedli nemocné a ty, které ovládl zlý duch. Ježíš neúnavně vrací zdraví duše i těla. Jdi a vyhledávej ty, kteří se o něm dosud nedověděli, nebo nemají nikoho, kdo by je k Pánu přivedl. Bylo by smutné, kdyby se někomu nedostalo Pánova milosrdenství jen proto, že se nenašel nikdo, kdo by mu o něm pověděl nebo mu posloužil. Radost toho,

kdo se setká s Ježíšem, bude i tvojí radostí. Ta radost stojí za tu námahu, abys přemohl své pohodlí a svou sebelásku.

Zlí duchové, kteří mají opustit své oběti, se proti Pánu vzpouzejí. Ale jeho slovo je neúprosné. Zde vidíš, kde najdeš opravdové zastání, když na tebe zle doléhá nepřítel. Pán *poručí nečistým duchům a poslechnou ho*⁽¹⁾.

Proč Ježíš zakazuje zlým duchům promlouvat? Právě proto, že jsou zlí. Jejich slova neslouží Božímu království. Nepotřebuje jejich svědectví. Podněcují nálady a hnutí, které nemají na mysli věci božské, nýbrž lidské.

Pánova láska a milosrdenství nemají úřední hodiny, nikoho neodkazuje na jindy. Jeho dobročinnost se protáhla do pozdního večera, ale ani pak si Ježíš nedopřává klidu. Nezbytným zázemím pastorační aktivity je modlitba a samota. Pán pro ni obětuje i své pohodlí. Vstává za tmy, když všichni odpočívají, a odchází do samoty, aby se modlil. Až vzejde den, půjde opět k potřebným a bude rozdávat milosti Božího slova i zdraví, ale nyní potřebuje rozmlouvat se svým Otcem. Neváhej a ve vsí tichosti se zúčastni této noční adorace, při které Syn člověka vzdává chválu Otci jménem všech lidí za dary, které může rozdávat, a přednáší prosby za všechny potřebné a strádající, kteří čekají na jeho pomoc.

Uč se zde od Ježíše, jak se máš připravovat na účinný apoštolát. Má-li tvá služba přinášet bližním pravé ovoce, potřebuje tvá duše a tvé srdce rozmlouvat s Otcem stejně nezbytně, jako tvé tělo potřebuje pokrm. V pokorné vděčnosti obnov své vědomí, že všechno dobré pochází od Otce, *kteřý je přemocný a jehož moudrost je bez míry*⁽²⁾. Protože nemáš rozdávat ze svého, musíš načerpat u Boha jeho dary v soustředěné modlitbě, tak jak to dělá Pán. Vypros si také sílu k pevnému rozhodnutí, že nebudeš hledat důvody ke zkracování anebo dokonce vynechávání tak potřebné rozmluvy s Bohem. Horečka aktivity bez modlitby je také vážným příznakem nebezpečné choroby.

S ranním úsvitem se dostávají překvapení učedníci. Ježíš se dává nalézt těm, kteří ho upřímně hledají. Aniž to vědí, přináší jí zprávu o prvním ovoci noční modlitby: *Všichni tě hledají!* Ježíš však má svůj plán: *Pojďme jinam.* Je tam mnoho těch, kteří nás potřebují. Nechce těžit z popularity, kterou vzbudily jeho skutky, a vydává se na cestu konat jinde to, *kvůli čemu přišel. Jde shromážďovat rozptýlené z Izraele, uzdravovat ty, jimž puká srdce, a obvázat jejich rány.*

Liturgická čtení

1. čtení – Job 7,1–4.6–7

Job řekl: „Což nejsou svízele údělem člověka na zemi, dni jeho jako dni nádeníka? Jak otrok touží po stínu, jak nádeník čeká na svou výplatu, tak jsem dostal v úděl měsíce bídy a noci soužení byly mně přiděleny. Když uléhám, říkám si: Kdy asi vstanu? Když končí večer, sytím se neklidem do úsvitu. Mé dni jsou rychlejší než tkalcovský člunek, plynou bez naděje. Pamatuji, že můj život je jako dech, mé oko již nikdy neužrjí štěstí.“

2. čtení – 1 Kor 9,16–19.22–23

Bratři! Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal. Odměnu bych mohl čekat, kdybych to dělal z vlastního popudu. Když to však dělám proto, že to mám nařízeno, plním tak jen úkol, který mi byl svěřen. Jaká je tedy moje odměna? To, že hlásám evangelium, a nic za to nechci, takže se vzdávám práva, které mi evangelium poskytuje. Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí. U slabých jsem se stal slabým, abych získal slabé. Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.

Evangelium – Mk 1,29–39

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.

Chval Hospodina, neboť je dobrý, opěvuj ho, neboť je milý a zaslouží si chválu.⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 1,28; ⁽²⁾ resp. Žalm 147; ⁽³⁾ srov. tamt.

Mariino trvalé povolání: Spolupráce na Kristově díle spásy

V 18. století se Mariino neposkvrněné početí pokládalo i v oficiálních knihách za možnou pověru. O tématech, jako Maria – nová Eva, Mariina spolupráce na spáse světa, tu není zmínky. O panenství Panny Marie se mluví jen v souvislosti s christologií, o Mariině přimluvě jen v rámci eschatologie.

Ke změně dochází až v polovině 19. století. Byla znovu objevena významná barokní mariánská témata, která v době osvícenství upadla v zapomenutí... Vyhlášení dogmatu o neposkvrněném početí přineslo novou vzpruhu. V roce 1850 byla vydána nová mariologie. J. H. Oswald ji nazval: „Dogmatická mariologie: Systematické pojednání o úsecích nauky, které pojednávají o nejsvětější Panně. Pokus.“

Základním principem bylo určení individuálního povolání Panny Marie. Tento princip se v Bibli několikrát objevuje. Prosebník v žalmu 139 si je vědom, že Bůh ho viděl již před začátkem jeho života. O králi Kýrovi, o Jeremiášovi, Janu Křtiteli a Pavlovi se praví, že byli ke svému poslání zvoleni již v mateřském lůně (srov. Iz 44,21; Jer 1,5; Gal 1,15; Lk 1,15.44). Podle Ef 1,4n si Kristus vyvolil křesťany již před stvořením světa. Neměl by to být především případ ženy, která byla vyvolena za Matku Kristovu? Sv. Bernard říká, že anděl sdělil Panně poslání, pro které byla od věčnosti vyvolena.⁽¹⁾ Papežové Pius IX. a Pius XII. používají v bulách, definujících poslední mariánská dogmata, formulaci: „Vznesená Matka Boží byla spolu s Ježíšem Kristem stejným úradkem spojena přede vši věčností“ (DH 3902). To znamená: když Bůh od věčnosti viděl vtělení svého Syna, viděl také tu, kterou vyvolil za jeho Matku. Maria je tedy od věčnosti povolána, aby se stala Matkou Boží.

Ale toto určení předem je jiného druhu než určení Pavlovo. Pomůže nám to pochopit jeden příklad. Jeden teolog 20. století jako námitku proti spoluvykupitelské roli Panny Marie uvedl: Tím, že Maria porodila vykupitele, je tak málo spoluvykupitelkou, jako je Kolumbova matka spoluobjevitelkou Ameriky.

*Mariin postoj pod křížem vyjadřuje zvláště výrazně její ochotu, kterou vyslovila, když řekla: **At se mi stane podle tvého slova, a tak dokládá její spolupráci na vykoupení.***

Ovšem to, že Kolumbova matka porodila chlapce, který se později mohl stát vojákem, vědcem a objevitelem, nebo také zemřít na dětskou nemoc a jeho matka není spoluobjevitelkou Ameriky, nesouhlasí nijak s tím, co se týká Ježíše. On nebyl chlapcem, který mohl být povolán buďto být Mesiášem, nebo také zůstat do smrti tesařem. Maria byla od počátku vyvolena pro jednotu se svým Synem a Božím plánem spásy. Člověk Ježíš byl vždy Boží Syn a Vykupitel. Vyjadřuje to svatý Pavel: *Když přišla plnost*

času, poslal Bůh svého Syna narozeného ze ženy, aby vykoupil ty, kteří podléhali zákonu (Gal 4,4). Ve velkém vyznání víry se proto říká: „Pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe, skrze Ducha Svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.“ Proto na rozdíl od Kolumba bylo jeho poslání vždy jasně určeno. Život člověka Ježíše se váže vždy na jednotu s Božím Synem a bez ní by zůstal nenaplněn. Z toho také vyplývá: na rozdíl od Kolumbovy matky nedala Maria život člověku, který se mohl později rozhodnout pro nejrůznější povolání. Mariino mateřství bylo vždy Boží mateřství. K tomu byla vyvolena a v tom spočíval její osobní charakter. Jádro její osobnosti spočívá v Božském mateřství.

Tento význam se jeví výrazně, když ho srovnáme s protestantským pojetím Panny Marie. Ti uznávají Marii ještě jako matku Boží, nikoliv však jako „Boží nevěstu“. Protestanti myslili jen na mateřství v morálně fyzickém smyslu. Marii podle nich sice pomohly potřebné milosti k důstojnému naplnění této úlohy, ale netýkají se její osoby. Mimo poskytnutí mateřství jsou pro ni nepotřebné. Konkrétně řečeno: všechny výpovědi, které souvisí s jejím mateřstvím, jako jsou neposkvrněné početí, panenství po porodu (= žádný tělesný styk s Josefem po porodu Krista), tělesné nanebevzetí, její mateřský vztah k věřícím a její přimluvy, jsou teologicky nezdůvodnitelné. Maria dostala podle protestantských teologů jen potřebné milosti k výkonu mateřské funk-

Prof. Dr. Anton Ziegenaus je emeritní profesor dogmatiky pro katolickou teologii na univerzitě v Augšpurku.

ce, ale nic navíc, co by se týkalo služby Církvi.

Právě osobní charakter božského mateřství je však klíčem k celé mariologii. Tento moment hluboce poznamenává a určuje celou její existenci. Již pro Oswalda bylo božské mateřství základem a pramenem všech výroků o Marii.⁽²⁾

Teologie se proto vědomě přiklonila od poloviny 19. století k této organické mariologii. Nejedná se však přitom o něco zcela nového. Tato vedoucí linie byla, třeba ne zcela reflektovaně, v Církvi vždy přítomná. Projevilo se to v např. i v tzv. Jakubově protoevangeliu z 2. století, které respektuje a hájí Mariino panenství spojené s božským mateřstvím. To se stalo předmětem argumentace ve 4. století. Při staletí trvajících diskuzích o neposkvrněném početí byl dlouho zastáván model tzv. očištění. Ten tvrdil, že Maria byla určitou dobu pod mocí hříchu, ale pak byla od něho očištěna právě kvůli božskému mateřství. Když pak byl tento model definitivně zavržen vyhlášením dogmatu o neposkvrněném početí, byl již osobní charakter Mariina povolání zcela jasný.

Mariologie vždy tušila jako vedoucí linii souvislost mezi základními christologickými údaji (Ježíš Kristus je Bůh a člověk a toto obojí v něm tvoří jednotu, stejně jako není žádný protiklad v Mariině panenství a mateřství).

Osobní charakter božského mateřství se liší zásadně

První znamení, které vykonal Ježíš – proměnění vody ve víno na svatbě v Káně – ukazuje nám Marii v roli učitelky, které jde o to, aby služebníci vyplnili Kristovy pokyny (srov. Jan 2,5). Můžeme si zcela dobře představit, že tuto úlohu plní i po nanebevstoupení Páně, když zůstala s učedníky, kteří čekali na Ducha Svatého, aby je posílil pro jejich misijní dílo.

Jan Pavel II., Růženec Panny Marie

od mateřství jiných lidí. Jeho syna nazývá Otec svým Synem, Bohem. Bez Marie by však nebylo Ježíše, stejně jako ona by se bez Ježíše nestala panenskou matkou.

Důsledky jednoty osoby a vyvolení

Maria se nestala Matkou Boží náhodou jako jiné matky, jejichž děti mohly nastoupit různé cesty vývoje, nebo jako Kolumbova matka, která se náhodou stala matkou člověka, který objevil Ameriku. Tyto lidské děti neměly žádnou preexistenci. Maria však je v samém jádru svého bytí Matkou Boží. Její osoba a její spásné povolání jsou jedno.

Vzhledem k tomuto vnitřnímu a nikoliv jen faktickému přiřazení Mariiny osobnosti k jejímu Synu, který se stal člověkem, aby vykoupil svět, mohla Církev zavést svátek Narození Panny Marie jakožto počátek naší spásy. Kdyby se její syn mohl stát také něčím jiným než božským Spasitelem, nemělo by Mariino narození z hlediska dějin spásy žádný význam.

Je-li Maria v jádru své osobnosti Matkou Boží, je jí provždy: od začátku své lidské existence, od svého pasivního početí

až do věčnosti. To znamená: jejím určením bylo přivést na svět Syna jako Vykupitele. V tomto smyslu spolupůsobí Maria v díle vykoupení nejen „když se naplnil čas“, ale vždy. II. vatikánský koncil proto učí: „Mariino mateřství v plánu milosti trvá ustavičně od okamžiku souhlasu, který s vírou vyjádřila při zvěstování a bez váhání zachovala pod křížem, až do věčné spásy všech vyvolených“ (LG 62). Když prokázala Ježíši mateřskou službu, nezůstala „bez zaměstnání“. Jelikož Ježíš narozením ještě nepřivedl dílo vykoupení do konce, i ona dále působí podle jí vlastního předurčení v díle, kterým světu dala Vykupitele.

Z tohoto zorného úhlu nemá dílo nové evangelizace bez Marie žádné valné vyhlídky. Bez Marie rezignujeme na součinnost nejsilnější a neúčinnější spojenkyne, jejímž úkolem je přivést lidi ke svému Synu. Přitom je třeba mít na zřeteli: Tak jako Maria, pravzor Církev, spolupracovala při zrození Božího Syna, tak také Církev rodí panensky své děti při křtu. V obou případech tím rozhodujícím je Duch Svätý. Proto nikoliv zasedání komisi, nýbrž Duch Svätý působí připravenost a otevřenost k přijetí

pravé víry a o to je třeba se především modlit.

Proto také při všech pokusech o ekumenické úsilí, které vylučují Marii, protože Ježíš Kristus je jediný Vykupitel – sola fide!, se zapomíná, že Maria nevyhnutelně spolupracuje na díle vykoupení a jako Matce Hlavy jí není lhostejné roztržení těla. Proto pokud chce ekumenické hnutí z katolické strany dojít blíže ke svému cíli, mělo by být silněji mariánské.

Toto určení své osoby předat lidem Vykupitele uplatňuje Matka Boží i ve svých zjeveních. Jestliže se mariánská zjevení dříve zařazovala k tzv. soukromým zjevením, protože jejich poslání bylo zaměřeno spíše k jednotlivcům, v nové době se mariánská poselství, počínaje zjevením Kateřině Labouré v roce 1830, obracejí k národům nebo celému lidstvu. Nepřinášejí nějaké nové obsahy, nýbrž zdůrazňují a podtrhují známé, ale ignorované obsahy Nového zákona, které vyzývají k obrácení a k pokání. Tato zjevení nejsou v rozporu s kristocentrickým principem, a to ani v poselstvích, ani ve výsledcích, protože nikde se tolik nemodlí, nepřístupuje k svátosti smíření a nepřijímá Eucharistie jako prá-

vě na místech zjevení. Tato zjevení představují jedinečný fenomén dějin náboženství, a to s mariánským předznamenáním. Můžeme zde konkrétněji prožívat přítomnost Matky Kristovy a Matky Církev. Tato konkrétnost odpovídá jak duchovně tělesné podstatě člověka, tak struktuře zjevení o vtělení. Osobní charakter Panny Marie přinést lidem Vykupitele dále působí na místech zjevení, neboť Maria zde obzvláště intenzivně přivádí ke Kristu, a to v určité historické době a na určitém místě, tak jak se vtělení Božího Syna událo v určitém časovém a prostorovém rámci.

Maria jako předvykoupená a v dokonalé plnosti vykoupená je nejvznešenější plod vykoupení. Protože však je plně vykoupená, má sama volné ruce k tomu, aby spolupracovala na vykoupení údů Kristova těla, což odpovídá jejímu poslání.

*Z Der Fels 1/2006 přeložil-lš-
(kráceno)*

⁽¹⁾ Srov. A. Ziegenaus, Das mariologische Fundamentalprinzip als Mitte der theologischen Rede über Maria, 19–24.

⁽²⁾ Srov. L. Scheffczyk, Fundamentalprinzip: in Marienlexikon 565n.

Očišťování Panny Marie

O svátku Očišťování Panny Marie nebolí na Hromnice 2. února 1969 jsem jako čtyřletý poprvé přistoupil k Božím oltáři jako ministrant. Od následujícího roku vstoupil v platnost nový misál – a po svátku Očišťování ani stopy. Od té doby se slaví Uvedení Páně do chrámu. V pětileté hlavičce nastal zmatek: Kam se ztratila Panna Maria? Asi už se nemusela očišťovat. A je to pravda. Blahoslavená Matka Tereza volá k Matce Boží: „Panno Maria, dej mi své Srdce, tak krásné, tak ČISTÉ, tak neposkvrněné, tak plné pokory a lásky, abych jako

Ty přijímala Ježíše a spěchala předávat ho ostatním.“

S těmito pocity jsem prožíval závěr Mariánského roku 1988 ve Fatimě. Maria je skutečně celá krásná, čistá a neposkvrněná. To dávala tušit její přítomnost na místě Zjevení a také jakoby vtisknuta do jejích bělostných soch, které zaplavovaly celou Fatimu.

Nastal 15. srpen a závěrečná mše svatá za účasti 40 biskupů, 800 kněží a miliónu věřících z celého světa. Vzalo mě za srdce žehnání velkého množství soch Panny Marie Fatimské, které si pak poutníci odváželi do svých

vlastí. Jen osm českých chudáků se díky bolševickým okupantům nezmohlo ani na malou kvalitní sošku pro náš národ. V tu chvíli mě pojalo svaté zoufalství a co nejdříve jsem zašel do blízkého krámků, abych vybral pořádnou sochu Panny Marie.

Ač jsou ve Fatimě obchůdků spousty, před tím mým náhle zastavilo auto, z kterého vystoupil kněz v řeholním hábitu. „Co tu hledáš?“ vybafl na mě francouzsky. Jinou cizí řeč neznal a já portugalštinu také ne. „Ale, vybírám sochu Panny Marie,“ odvětil jsem skoro ledabyle. A on na mě: „Tak pojď se mnou. Víím o lepším místě, kde mají větší výběr.“ A už jsem seděl v jeho autě a brzy jsme zapar-

kovali u nenápadného dřevěného stavení.

Úslužný pán za pultem nás ochotně zavedl do přílehlého skladu a dal mi vybrat z velkého počtu nejrůznějších soch. Vybral jsem si neskromně – a už mi balili do dřevěné bedny asi metrovou vyřezávanou sochu Panny Marie Fatimské s přívětivým výrazem ve tváři. „Je tu však problém. Já nemám peníze,“ zašeptal jsem. „O to se nestarej,“ zazněl bodrý hlas mého průvodce. Vyšli jsme ven bez placení. To vyřídil onen dobrotivý Pater později.

Druhý den jsme odjížděli domů s posvěcenou sochou Panny Marie. Byla pořizena asi za 1000 marek. Zlatou korunkou

v hodnotě 300 dolarů byla ozdobena díky jedné Marii z Brna.

Panna Maria Fatimská pak putovala po mnoha místech naší vlasti, v době Sametové nebo spíše Ukradené revoluce byla po devět dní i v Praze na Staroměstském náměstí, kde stával Mariánský sloup. Nyní bydlí na mém oltářičku. Podivuhodné, že?

Co však mi jako ministrantíkovi více vrtalo hlavou, byl nový název svátku 2. února, totiž Uvedení Páně do chrámu. Chápal bych ještě, kdybychom slavili Obětování Páně nebo Zsvěcení Páně, jak o tom píše sv. Lukáš. Uvedení Páně do chrámu vyvolává představu, že kandidát byl veden v průvodu, zasedl na čestné místo a začal ceremoniál. Ale Ježíšek byl v té době ještě zavinutý v plenkách a asi se neuměl ani překulit na bříško. A přece: Pravý Bůh, jedné podstaty s Otcem, který vůbec nemá zapotřebí, aby se Bohu zsvěcoval! Když tedy se zdálo nadbytečným slavit Očišťování Panny Marie, přečistě Matky Boží, která zůstala ustavičnou Pannou před porodem, při porodu i po porodu, čím zbytečnější by se mohl zdát svátek Uvedení Páně do chrámu! Je tomu však právě naopak. Slavíme svátky proto, abychom si zpřítomnili nějakou minulou událost – tajemnou, obdivuhodnou, úžasnou. Je naprosto úžasným tajemstvím, že Bohočlověk se zsvěcuje Bohu a je za něho placeno výkupně na živou památku toho, že při desáté ráně, již Bůh trestal Egypt, židovští prvorozeníci byli zachráněni. Vykupitel platí výkupně! Úžasné, že? A nejčistší ze všech žen se jde očišťovat! Jedná jako obyčejná šestinedělka. Úžasné, že? Při díle Vykoupení není Ježíš bez Marie ani Maria bez Ježíše. Ona ho předchází jako zářící Jitřenka i do chrámu. Proto slavíme svátek Očišťování Panny Marie i svátek Zsvěcení Páně. A P. Marian Schaller dodává, že tímto dnem končí okruh doby vánoční.

P. Filip A. Maria Štajner

Maria je Matka křesťanské jednoty

Slova papeže Lva XIII. před 110 lety

Velkou pomoc ve prospěch jednoty Církve nám Bůh nabízí v Marii. I když si tuto pomoc můžeme zasloužit více způsoby, my věříme, že ten nejlepší a nejučinnější prostředek je růženec. Již vícekrát jsme pozorovali, že nikoliv poslední z předností svatého růžence je ta, že dává křesťanu k dispozici praktický a snadný prostředek, který živí jeho víru, chrání ji před nevědomostí a před nebezpečím bludu. Ukazuje nám to samotný vznik růžence. Neméně je zřejmé, jak zblízka se tato víra dotýká Marie, když se tato modlitba praktikuje ať už jako modlitba ústní nebo v rozjímání o tajemstvích. Neboť kdykoliv se před ní modlíme růženec podle předepsaného způsobu, připomínáme v rozjímání o velkém díle našeho vykoupení, tak jako by se to dělo nyní, všechny ty události, které postupně přispěly k tomu, že se Maria stala současně Matkou Boží i Matkou naší.

Vznešenost této dvojí důstojnosti a plody tohoto dvojího tajemství se nám ukazují v tom nejživějším světle, jestliže zbožně rozjímáme o Panně Marii po boku jejího božského Syna v radostných, bolestných a slavných tajemstvích. To způsobuje, že duše se k ní cítí roznicena

živým citem vděčnosti. Začne pohrdat všemi věcmi zde dole a usiluje s pevným předsevzetím, aby si zasloužila takovou Matku a její dobrodiní. Ale protože Maria je nejdobrotivější ze všech

matek, nemůže zůstat netečnou a pocituje soucit s lidmi pro tuto častou připomínku oněch tajemství, bude svatý růženec, jak jsme řekli, tou nejpříhodnější modlitbou, jakou se k ní můžeme modlit za odloučené bratry. To spadá plně do poslání jejího duchovního mateřství. Neboť ty, kteří patří ke Kristu, Maria neporodila ani nemohla porodit jinak než v jednotě víry a lásky k němu. *Je snad Kristus rozdělen?* (1 Kor 1,13) Proto všichni musíme žít pospolu životem v Kristu, abychom mohli obdržet Boží plody v jednom a jediném těle. A proto je nutné, aby všichni ti, které zloba událostí oddělila od této jednoty, byli – tak říkajíc – znovu zrozeni v Kristu touž Matkou, kterou Bůh činí ustavičně plod-

nou svatým potomstvem. Ona sama po ničem jiném horoucněji netouží. A jestliže ji obětujeme věnce utkané z modlitby růžence, je jí to velice milé. Maria odloučeným vyprosí v hojnosti pomoc Ducha Oživovatele. Kéž se zalíbí Bohu, aby neodmítali vyhovět touze této své nejmilosrdnější Matky a aby, pamětlivi své věčné spásy, naslouchali tomuto láskyplnému pozvání: *Moje děti, znovu vás bolestně rodím, dokud nenabudete podoby Kristovy* (Gal 4,19).

A nyní, ctihodní bratři, se Naše exhortace vrací k bodu, kterým začala. Vzhůru všichni, pastýři i stáda, svěřme se plni důvěry pod ochranu vznešené Panny. Neustávejme veřejně i soukromě zpěvy a modlitbami vzývat svorně Matku Boží a Matku naši: *Ukaž, že jsi Matka!* Kéž její mateřská dobrota ochrání celou její rodinu od každého nebezpečí, přivede ji k opravdové prosperitě a především nechť upevní svatou jednotu. Kéž dobrotivě shlíží na katolíky všech národů, spojí je pouty lásky a učiní je aktivnější a vytrvalejší v tom, aby dělali čest tomu náboženství, ze kterého plynou i pro národy velice drahocenná dobra. S nejvyšší dobrotivostí ať pohlédne na odloučené: ty velké a slavné národy, ty vyvolené duše, které pocítují křesťanskou důstojnost. Ať v nich probudí spásnou touhu a pak ji živí a přivede až k naplnění. Kéž se obrátí ve prospěch východních odloučených bratří horoucí úcta, kterou chovají k Panně Marii, a nesčetné počiny, které jejich předkové vykonali k její slávě. A k prospěchu odloučených ze Západu nechť se vrátí vzpomínka na spásnou ochranu, s jakou milovala a odměňovala mimořádnou zbožnost, kterou jí vyznávaly všechny sociální vrstvy po mnoho generací.

Z encykliky Adiutricem populi
5. 9. 1895

MISIJNÍ VELMOC

Křesťané v Jižní Koreji chtějí do roku 2020 vyslat do světa milion misionářů. Bylo to rozhodnuto na jedné misijní konferenci v Soulu. Misionáři mají nastoupit na celé zeměkouli. Po USA je Jižní Korea nejvíce misijně činná. V současné době působí ve světě 11 000 jihokorejských misionářů. V Jižní Koreji jsou největší teologická vzdělávací střediska. Ze 47 milionů obyvatel je asi 26 % křesťanů a stejný počet buddhistů. 46 % obyvatel je bez vyznání.

NÁSLEDKY HURIKÁNU

V New Orleansu byla zahájena výstavba církevních budov, které zničil hurikán Katrina. Jedna židovská organizace poskytla katolické obci v New Orleansu částku 125 000 \$ na tento účel. „American Jewish Comitee“ podporuje tak novou výstavbu kostela sv. Klementa, který byl při katastrofě zcela zničen.

Čtyřspřeží – základní (kardinální) ctnosti

Ctnost je trvalý a pevný sklon konat dobro. Umožňuje člověku, aby nejen konal dobré skutky, ale aby dělal to nejlepší, čeho je schopen. Ctnostný člověk usiluje všemi mravními a duševními silami o dobro. Snaží se ho dosáhnout a rozhoduje se pro ně při veškerém svém konkrétním jednání.

Čtyři z ctností jsou úhelne kameny mravního života. Z toho důvodu se nazývají základní nebo kardinální. Všechny ostatní jsou seskupeny kolem nich. Jsou to: moudrost, spravedlnost, statečnost a umírněnost. *Jestliže někdo miluje spravedlnost, jejím dílem jsou ctnosti. Ona vyučuje rozvaze a rozumnosti, spravedlnosti a statečnosti, nad které nic není* (Mdr 8,7). Tyto ctnosti jsou chváleny i pod jinými názvy v četných textech Písma.

Moudrost

Je to ctnost, která uschopňuje praktický rozum, aby byl schopen chápat pravé dobro a volit správné prostředky, jak ho dosáhnout. *Moudrý dává pozor na svůj krok* (Př 14,15). *Moudrost je správný rozum jako základ jednání*, píše Tomáš Akvinský.

Nemá nic společného s neshledností, úzkostlivostí, obojetnictvím nebo přetvářkou, je „auriga virtutum“ – vůdkyně ctností: řídí jiné ctnosti tím, že jim dává pravidla a míru. Moudrost řídí prostředně rozhodování svědomí. Moudrý člověk řídí své jednání podle jejího úsudku. Díky této ctnosti aplikujeme mravní zásady na jednotlivé situace a překonáváme pochybnosti týkající se dobra, které je třeba konat, a zla, kterého je třeba se varovat.

Spravedlnost

Je to mravní ctnost stále a pevně vůle dávat Bohu a bližnímu to, co jim náleží. Spravedlnost vůči Bohu se nazývá úcta k Bohu. Spravedlnost vůči lidem je zaměřena k tomu, dbát práv jednoho každého a vytvářet v lidských vztazích onu harmonii, která podporuje práva druhých osob a společné blaho. Spravedlivý člověk, o kterém mluví Písmo svaté, se vyznačuje přímostí svého myšlení, správností svého chování vůči bližním. *Nebudeš nadřezovat nemajetnému ani brát ohled na mocného; budeš soudit*

svého bližního spravedlivě (Lv 19,15). *Vy, páni, dávejte otrokům, co se sluší a patří; víte přece, že i vy máte Pána v nebi* (Kol 4,1).

Statečnost

Je to mravní ctnost, která uschopňuje vytrvat v těžkostech a vydržet v úsilí o dobro. Upevňuje rozhodnost, staví se proti pokušením a překonává překážky v mravním životě. Ctnost statečnosti uschopňuje překonávat strach, dokonce i ze smrti, a postavit se čelem ke zkouškám a pronásledováním. Vytváří připravenost obětovat za správnou věc i vlastní život. *Pán je má síla a má píseň* (Ž 118,4). *Ve světě budete mít soužení, ale nebojte se, já jsem přemohl svět* (Jan 16,33).

Umírněnost

Umírněnost je mravní ctnost, která krotí sklony k rozkošim a uvádí užívání stvořených dober na správnou míru. Zajišťuje nadvládu vůle nad pudy a vykazuje meze žádostivosti. Umírněný člověk zaměřuje své mravní úsilí k dobru, chrání zdravé rozlišování a řídí se podle zásady:

Nehověj svým choutkám a siláctví a nejednej podle žádostivosti svého srdce (Sir 5,2).

Ctnost umírněnosti se ve Starém zákoně často chválí: *Nehov se za svými vášněmi, opanuj své choutky* (Sir 18,30). V Novém zákoně se nazývá také rozvážnost, střídmost. *Máme žít střídme, spravedlivě a zbožně na tomto světě* (Tit 2,12).

Lidské ctnosti, kterých člověk dosahuje výchovou, vědomým konáním a vytrvalostí v úsilí, jsou božskou milostí očišťovány a pozvedány. S Boží pomocí se formuje charakter a ten pak dává lehkost v konání dobra. Ctnostného člověka těší konat dobro.

Pro člověka zraněného hříchem není snadné zachovávat mravní rovnováhu. Kristem darovaná spása nám dává nezbytnou milost, abychom vytrvali v úsilí o ctnosti. O tuto milost světla a síly musíme vytrvale prosit a hledat pomoc ve svátostech, spolupracovat s Duchem Svátým a následovat jeho vnuknutí, abychom milovali dobro a varovali se zlého.

Pramen: Katechismus katolické církve, čl. 1830 a násl.

Co napsal sv. František Saleský o ctnostech

To, co napsal ženevský světec o ctnostech, přežilo staletí a je dodnes beze změny platné.

Poslechněme si biskupa samotného...

Jsou ctnosti, které člověk takřka stále potřebuje, protože nejsou praktikovány jen samy pro sebe, ale mají doprovázet také jiná ctnostná jednání. Nemáme vždy příležitost cvičit se v ctnostech síly, odvahy a štědrosti. Ale skromnost, umírněnost, poctivost, pokora by měly dávat ráz všemu jednání našeho života. Jsou totiž vznešenější, nikoliv však potřebnější ctnosti než tyto. Cukr chutná lépe než sůl, ale sůl potřebujeme častěji. Proto musí-

me mít také tyto ctnosti v pohotovosti, protože je prakticky stále potřebujeme.

Mezi ctnostmi musíme dávat přednost těm, které odpovídají povinnostem našeho povolání, nikoliv těm, od kterých si více slibujeme. Každé povolání vyžaduje své zvláštní ctnosti: biskup musí pěstovat jiné ctnosti než kněz, voják jiné než vdaná žena, jiné pak vdova. Všichni se sice musí cvičit ve všech ctnostech, nikoliv však stejným způsobem. Každý

musí usilovat zvláště o ty, které odpovídají jeho způsobu života, ke kterému je povolán.

Jestliže máme zvláštní těžkosti s určitými chybami, pak se zaměřme, jak je to jen možné, na ctnosti, které jsou k chybě protikladné, a usměrněme tak i ostatní ctnosti. Tak porazíme svého nepřítele a pokročíme ve všech ctnostech. Jestliže trpím útoky pýchy a hněvu, pak musím zaměřit pozornost především na mírnost a pokoru a v tomto smyslu si pomáhat všemi modlitbami, svátostmi, ctnostmi moudrosti, vytrvalosti a umírněnosti. Kanec brousí své tesáky na jiných zubech. Tak se brousí i zuby a ony zůstanou ostré. Tak člověk, který se chce zdokonalit v některé ctnosti, protože ji obzvláště potřebuje ke své obra-

ně, musí ji pilovat a brousit cvičením i v jiných ctnostech: ty se tak ještě více upevňují a přispívají k zdokonalení hlavní ctnosti. Job se při četných pokušeních, které na něho doléhaly, cvičil především v trpělivosti: tak se stal svatým a bohatým na všechny ctnosti.

Musíme však při tom dávat pozor, abychom se v ctnostech cvičili nejen vědomě, ale také moudře. Držme se přitom rady moudrých a neopírejme se o vlastní rozumnost (Př 3,5), nýbrž o moudrost těch, kteří jsou posláni, aby nás vedli k Bohu.

Jsou věci, které někteří pokládají za ctnosti, ale ctnosti to nejsou, jako extáze, vytržení, osvícení, vznášení se a podobné věci, o kterých píšou něk-

Z tragédie se stal zázrak (2)

teré knihy, aby přivedly duše k „čistě duchovnímu nazírání“, k „podstatnému duchovnímu očistění“, k „vznešenému životu“. Podívej se, to všechno nejsou ctnosti, dokonce ani jejich předchůf, nýbrž božská odměna za život v ctnostech, nebo ještě více, je to předchůf onoho světa, jaké je dopřáno některým lidem, aby toužili po pravé blaženosti v nebi. Ale kvůli tomu nemusíme o tyto dary usilovat. Nejsou nijak nutné k tomu, abychom sloužili Bohu a milovali ho, a to by mělo být naším jediným cílem.

Ještě bych dodal, že usilujeme jen o to, abychom se stali řádnými a zbožnými lidmi. Na tom musíme pracovat. Pokud se líbí Bohu, aby nás povznesl k vznešenosti andělů, potom se staneme i dobrými anděly. Zatím se však musíme pokorně, prostě a pilně cvičit v těchto malých ctnostech: v trpělivosti, v pokore, chudobě, v poslušnosti, v čistotě, lásce k bližním, ve snášení vlastních chyb, v péči o svatou horlivost.

Ponechejme mimořádnost mimořádným duším. My si nezasloužíme takovou vysokou úroveň v Boží službě. Chceme být přešťastní, když budeme moci pracovat v kuchyni nebo v pekařství, být jeho lokaji, nosiči a sluhy. Jeho uznání ať zůstane vyhrazeno, zda nás chce povolovat do své rady. Král slávy odměňuje své služebníky nikoliv podle vznešenosti úřadu, který zastávají, nýbrž podle lásky a pokory, s jakou ho vykonávají. Saul hledal osly svého otce a našel královskou korunu (srov. 1 Sam 9). Úsilí o vyšší a vznešenější věci jsou vystaveny iluzím, klamům a omylům. Chvalme Boha za vznešenost těch druhých, a pokud jde o nás, zůstaňme u své nízké, prosté a obyčejné, ale jisté cesty. Je sice méně trpytivá, ale je přiměřená naší nedostatečnosti a našemu malému významu. Jdeme po této cestě pokorně a vědomě dále a Bůh nás dovede k vznešené velikosti.

*Pramen: František Saleský,
Filotea*

Byla to událost, která se stala v pátek 21. ledna večer, když jsem byla ztrápená bolestí. Můj pohled padl na Matoušovy věci, které moji bratři přinesli domů: jeho desky, brýle, pyžamko, a já jsem úplně zdrcena padla k lůžku na kolena. A tam jsem si v určitém okamžiku uvědomila, že jedinou útěchou, která mi zbývá kromě ustavičné modlitby k Ježíši a k Marii, je kniha dopisů, kterou otevírám zcela náhodně jako obyčejně, abych se tak spojila s otcem Piem. Slova, která se mi tu objevila, zněla: „Ať je ustavičně veleben Otec sirotků, že ve své nekonečné dobrotě povolal zpět k životu ubohou Giovanu. Nechci Vám skrývat, že nebezpečí, ve kterém se ocitla, bylo skutečně vysoké, větší, než si můžete představit. Byla zachváčena spáry smrti: bylo jí podmíněně určeno, aby se vrátila na zem k rodičům. Jen mnoho modliteb zabránilo její smrti.“ Těmito slovy se obrací otec Pio ke své duchovní dceři Rafaelině Cerase, sestře nemocné Giovany. Moje srdce se pozvolna otevírá a cítím, jak ve mně vzešla nová naděje, sotva postižitelná, která tajemně stírá krutost skutečnosti a jistotu o těžkém stavu, ve kterém se Matouš nachází. Potřeba modlitby zesílila, protože otec Pio hovoří o „síle modlitby“, která má „zabránit smrti“, a já věřím, že také u Matouše se může stát stejná věc, dojde k zadržení smrti, jestliže se budeme modlit. Každého, kdo mi telefonuje nebo mě zastaví a ptá se, jak se chlapci daří, přátele, rodiče, příbuzné žádám o modlitbu a jen modlitbu: „Modleme se, modleme se, jen modlitba může Matouše zachránit.“ Spolu s bratrem Janem za velkého sněhu chodíme od jednoho kláštera, od jednoho společenství řeholních sester k druhému a žebraeme o modlitbu, protože jak si myslím, Ježíš řekl: „Kde se spo-

jí dva nebo více v mém jménu, já budu s nimi.“ A tak se tajemně a zázračně začíná vytvářet hustá a rozsáhlá síť hlasů, které volají k Pánu, k Madoně, k otci Piovi. Matouš se to doví teprve později, že se za něho modlí v kostelích a v domech v mno-

Rodina Ippolitova

ha italských městech, na svatých místech jako Loreto, Assisi a dokonce i v Lurdech, odkud odpovídají na moji žádost. Stále znovu se mi v myslí vynořuje věta otce Pia: „Modlitba je mocná zbraň, klíč, který otevírá Boží srdce.“ A tato věta otce Pia mě nakonec přivádí k tomu, abych ustavičně využívala modlitbu a vzývala Boží milosrdenství. Opakuji Ježíši: „Řekl jsi: »Nechci smrti hříšníka, nýbrž aby se obrátil a byl živ.« Jestliže Matoušovo utrpení má posloužit k obrácení mému a Antonínovu, zachraň ho!“

Sobota 22. ledna 2000

Večer znovu prosím Marii a Tiziánu, aby mi dovolily vstoupit do cely otce Pia. Pater Rinaldo ji otevírá a já mám znovu to potěšení, že mohu pokleknout na místě, kde světec přebýval, a žádat ho o požehnání. Ušedavý pláč, ale pláč důvěry mě zachvátil, když jsem poklekla u jeho lůžka a obrátila jsem se na něho s prosbou o pomoc a svěřila Matoušův život síle jeho přimluvy. A při modlitbě v této cele cítím, že i přes drama a můj pláč mě ovanula malá útěcha, cítím jeho ochrannou přítomnost. Pak sestupuji do krypty a jako minulý večer smím zde setrvat v rozjímání a utrpení. Modlím se růženec spolu s bra-

try, a právě když jsem na odchodu a chci vystoupit na schodiště, jeden z nich – otec Giacinto mě pevným, ale laskavým způsobem chytí za ruku a řekne: „Měj víru, měj víru! Dosáhneme toho.“ Jeho usměvavá tvář, neobvykle usměvavá, mi rozjasnila ztrápenou duši a já začínám pevně věřit jeho slovům. Krátce předtím otec Pavel, jeden starý bratr, který mě dobře zná a který byl blízko otce Pia v posledních dnech jeho života, mi strčil do ruky relikvii otce Pia, zabalenu v kousku papíru. Nevím, o co se jedná, ale tisknu to v ruce a myslím na to, že ji dám Matoušovi, aby ji držel v dlaní. Mám již jinou relikvii, kterou mi dala stejný den neteř Jana: je to kousíček papíru stejný jako ten, který jsem dostala od otce Pavla. A já ho tisknu v ruce nebo ho mám pod poduškou, stále ho mám v těchto dnech u sebe, jako bych doufala, že otec Pio je tak současně stále se mnou i s mým synem, a také – skrze toto materiální znamení – mohu se spojit s Matoušem, abych mu předávala jeho sílu a svou lásku, jinak bych je nemohla s ním sdílet. Od pátku 21. ledna do středy 26. ledna trávím své dny s mými bratry mezi endourologií a hrobem otce Pia, zatímco můj manžel propouští zrna svého růžence v blízkosti nemocného, ukřižovaného Matoušova tělíčka. Jediným mým zaměstnáním je modlit se a modlit.

Neděle 23. ledna 2000

Kostelnice Tiziána mi domluvíla na poledne schůzku s bratrem Modestinem. Čekáme chvíli ve staré sakristii, pak mě bratr přijal. Já i Antonín jsme propukli v pláč, ale bratr Modestino se svou lámanou řečí složenou trochu z italštiny a trochu z nářečí nám řekl: „Mějte víru, mějte víru. Nereptejte proti Boží vůli, ale modlete se. A řekněte prostě Bohu: »Ty jsi nám ho dal, ty

nám ho můžeš vrátit.« Nereptejte proti Pánově vůli. Modlete se! Já obětuji Bohu svůj život za Matouše, obětuji svůj život a své utrpení.« Pak vzal fráter Modestino kříž, který mu daroval otec Pio, dal nám ho políbit a požel nám slovy: „Mějte víru, mějte víru, nereptejte proti Boží vůli. Řekl jsem otcí Piovi: »Přimlouvej se za Matouše, přimlouvej se za Matouše, učni, aby toto byl zázrak pro tvoje svatořečení. Potřebuješ takový zázrak, aby ses stal svatým, pomoz Matoušovi, vystup na oltář s ním!« Jsem si jist, že tomu tak bude. Matouš se uzdraví a pomůže P. Piovi na oltář.“ Rozloučili jsme se s ním a vyšli z místnosti po staré chodbě vedle starého kostela, kde otce Pio tolik let přijímal věřící. Povzbuzena slovy fra Modestina prosím mlčky otce Pia, aby uskutetnil slova útěchy pokorného frátera a prosil Boží milosrdenství. Mezitím v těchto hodinách mě jakési vnuknutí přimělo, abych se vyzpovídala a přistoupila ke svatému přijímání, abych požádala své bratry, své sourozence, rodiče, svou tchyni i syna Alexandra, který má teprve 11 roků, aby udělali totéž, protože jsem si jista, že Eucharistie, onen vrcholný okamžik mše svaté, která je spojením s Bohem, je nevhodnější okamžik, kdy můžeme žádat Pána pro utrpení jeho milovaného Syna Ježíše Krista o jeho milosti. Cítím, že Eucharistie je nejlepší prostředek jak obdržet od Boha milost a Boží milost je nevyhnutelnou podmínkou, abychom mohli prosit o pomoc. Večer toho dne jsem se opět vrátila, abych spolu s manželem hledala trochu pokoje v kryptě, a zdrželi jsme se pod schodištěm, abychom požádali o modlitbu otce Terenzia, starého frátera silné osobnosti, který nás také povzbudil slovy: „Mějte víru, modlete se, žijte v milosti Boží. Pokud jde o mne, já obětuji Bohu své pokání. Každý večer se zde budu modlit za Matouše místo toho, abych šel s ostatní-

BAPTISTICKÝ MISIJNÍ EXPERT O MUSLIMECH

Již za deset let mohou muslimové představovat v některých evropských zemích nejsilnější náboženská společenství. Před 40 lety bylo ve Velké Británii 12 mešit. Dnes je jich tam přes 2 000. Počet muslimů roste především díky přistěhovalcům z Pákistánu, Indie a Bangladéše. Proto vypracoval americký baptistický misijní expert Jack Shiflett misijní projekt. Chce školit křesťany, jak mají hovořit s islámskými sousedy a kolegy v práci o křesťanské víře.

Shiflett rozlišuje čtyři druhy stylu muslimské zbožnosti. Asi 5 % podporuje radikální islám. Stejně procento nechce mít už s islámem nic společného. Dvě další stejně velké skupiny po 40 % jednak touží po větším islámském vlivu ve společnosti, jednak jsou pro přátelštější kontakty se svými západními sousedy. Tato poslední skupina je otevřená pro křesťanské poslání. Jejich dojmy jsou však ovlivněny materialismem, opilstvím, nemravností a povrchním životním stylem.

Naproti tomu v Alžírsku, Tunisku a Maroku prožívají křesťanské obce nebyvalý rozkvět. Posílají své misionáře do Francie, kde působí mezi islámskými přistěhovalci. Několik bývalých muslimů se přiznalo v televizi ke své křesťanské víře.

mi na večeri. Modleme se k Pánu, snad to může být ten zázrak, který udělá otce Pia svatým, který ho vynese k účtě oltáře.“

Středa 26. ledna

Kolem 19. hodiny se opět vracím, abych navštívila hrob a místo Otce Pia. Prosím blahoslaveného o přimlouvu, aby se moje dítě vrátilo mezi nás a potěšilo a rozveselilo naše dni. Opakuji mu jeho slova: „Nestračuj se, nejsi sama v takové agonii.“ V doprovodu svých bratrů a jedné příbuzné odešla jsem na kůr pod kříž, před kterým otec Pio obdržel stigmata. V mlčení a pološeru s pohledem upřeným na trpícího Krista začala jsem s ním dlouhý rozhovor a prosím ho, aby dal proniknout k Matou-

šovi, který je ve svém těle trápen jako On, je plným temných a hlubokých ran, své bolestné utrpení pro život. „Ježíši,“ řekla jsem mu, „důvěřuji tvému milosrdenství. Dej, aby to byla jen zkouška víry. Nechci reptat proti Boží vůli, ale tak jak ty jsi řekl v Getsemanech: Můžeš-li, odejmi ode mne tento kalich. Ty jsi řekl sestře Faustyně: »Kdokoliv bude mít důvěru v mé milosrdenství, nebude zklamán a obdrží milost bez konce.« Dopřej tedy, aby tato rodina byla opět spojena a objala Matouše!“ Když jsme tu setrvali v dlouhé usebranosti, opustili jsme kůr a sestupovali do sakristie. A právě na posledních schodech před vchodem do sakristie mě ovanula silná vůně květů, vůně pronikavá a velice

Matouš u papeže Jana Pavla II.

líbezná. Po chvíli pochyb a úžas jsem pochopila, že to je jistě on, otec Pio, který mi chce říct, že je nablízku, že se Matoušovi stalo něco velmi dobrého. A tak i přes evidentně vážný stav, ve kterém se nachází můj syn, který je již šest dní ve farmakologickém komatu, jsem přesvědčena, že dostanu dobré zprávy. Další den totiž kolem 20. hodiny rozhodl primář resuscitačního oddělení, aby Matouš byl podroben vyšetření na EEG, aby se přesvědčil o funkčnosti mozku, vyšetření, které bylo nejdříve naplánováno, pak odmítnuto a nakonec ex abrupto provedeno. Výsledky byly uspokojivé a nečekané, protože nebylo zjištěno žádné poškození ani porušení mozku. Důležitá věc, na kterou si vzpomínám z tohoto období, byla okolnost, že zatímco Matouš byl převážen dolů na radiologii, já jsem se právě jako každý den modlíla nověnu k Panně Marii v Pompejích a hned po jejím skončení, abych si ušetřila úzkostné čekání, jsem s tlukoucím srdcem opustila nemocnici a zamířila jsem do kostela k otcí Piovi, abych se pomodlíla s bratry růženec a prosila Boha v jeho domě o pomoc. A právě když jsem přicházela k brance starého kostelíka, uslyšela jsem, jak mě volá bratr Nicola, který mě doběhl, aby mi podal zprávu: „Provedli vyšetření, všechno je v pořádku, na mozku není nic.“ Radost, kterou jsme zakoušeli, byla nesmírná. Navíc právě týž den jedna moje přítelkyně Marie poslala Antonínovi prostřednictvím svého manžela, rovněž lékaře, relikvii otce Pia, a jak jsem zjistila, byla to věc, která jí byla velice drahá a kterou jsem ihned doručila pod podušku mého syna. S Marií jsem nebyla v nějakém hlubokém přátelství, a přece když se dověděla o nemoci mého syna, cítila potřebu předat mi tuto vzácnou památku na otce Pia.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Bratr Roger

Roger Louis Schutz-Marsauche, takové je jeho plné jméno, přišel na svět 12. května 1915 v malé vsi Provence ve francouzském Švýcarsku jako nejmladší z deseti dětí. Jeho dětství bylo krásné a harmonické, rodný dům byl plný hudby. Matka byla dobrá zpěvačka, teta pianistka, v domě stály tři klavíry a stále bylo slyšet v nějaké místnosti hudbu. Malý Roger si přenesl gramofon do klidného koutu a poslouchal Chopina nebo Čajkovského, až – jak sám napsal – se rozplakal štěstím. Jeho otec byl protestantský pastor a měl vynikající znalosti Bible.

Zpět k Bohu

Ve svých zápiscích vzpomíná na dlouhé procházky, na kvetoucí zahrady, na cestu k vánočním bohoslužbám zasněženou krajinou: *Můj otec mi ukazoval na jasném nebi hvězdu, kterou viděli již Mudrci. Dům byl otevřený a pohostinný, u jídelního stolu často zasedali hosté.*

Ústřední postavou v Rogerově životě byla babička Marie Louisa. Pocházela ze staré švýcarské evangelické rodiny, ale to jí nebránilo v návštěvách katolického kostela. Často vyslovovala názor, že smíření mezi vyznáními by Evropě přineslo mír. Bratr Roger později vyznává: *Životní svědectví mé babičky mi ukázalo zcela jasnou a konkrétní cestu. Její rozhodnutí přijímat za první světové války chudé lidi a přičiňovat se o smíření silně poznamenalo můj život.* I jeho otec se modlival v katolickém kostele. V době, kdy slovo ekumenismus bylo ještě neznámé, to bylo něco neobvyklého.

Roger byl veden otcovským domem, ale to neznamená, že by byl automaticky zbožný. *Několik let během gymnaziálního studia jsem byl nevěřící. Nepochyboval jsem o existenci Boha, ale o tom, zda je možné být s ním ve společenství. Nebyl jsem schopen se modlit... Byl to neviditel-*

ný svět, do kterého jsem nemohl proniknout.

Cesta zpět k Bohu byla namáhavá a klikatá. Jeho život nebezpečně ohrozila tuberkulóza. Ve své tísní se pokusil o modlitbu. Dokázal říkat jen slova z 27. žalmu: *Chci hledat tvoji tvář, Hospodine.* V této době pochopil, že již tato touha znamená věřit. Později to bude vysvětlovat mladým lidem: *Když toužíš spatřit Boha, máš již víru.*

Konečné rozhodnutí

Začíná studovat teologii v Lausanne a ve Štrasburku a zajímá se přitom především o dějiny mnišství. Stráví mnoho času v katolických kláštřích a mnoho rozmovává s řeholníky. *Ježíš Kristus mě stále více fascinoval: jeho milosrdenství, jeho schopnost milovat a chápat.*

Jednoho večera během jeho studií došlo k druhému zážitku obrácení: *Jak často jsem si kladl otázku, proč je tolik bojů mezi lidmi i mezi samotnými křesťany. Je na zemi také taková cesta, která vede k tomu, jak jeden druhého pochopit? Bleskově přišla odpověď. Řekl jsem si: Je-li taková cesta, začíná u tebe samého: angažuj se, abys ty sám pochopil každého člověka. Měl jsem jistotu, že toto rozhodnutí je konečné a bude platit až do smrti.*

Rogera to nutí pomáhat Židům a jiným politicky pronásledovaným, když v Evropě propukla druhá světová válka. Současně v něm roste touha žít jako

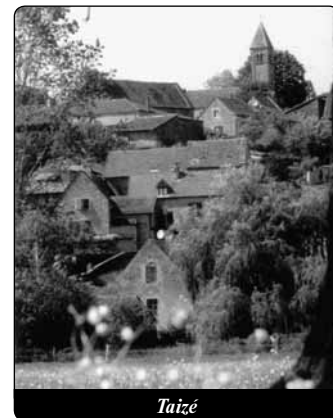
Bratr Roger

křesťan ve společenství a skrze společný život využívat plnost bohatství, které jinak není možno unést. Již na konci studia hledá proto dům, kde by mohl s druhými žít podstatné dimenze křesťanství. S vízem se vydá do Francie, kde hledá vhodný dům. Byly mu nabízeny různé budovy, ale žádná mu nevyhovovala.

V jedné vsi na plochem pahorku četl oznámení: *Dům na prodej.* Bylo to v Taizé. Žilo tam sotva 50 lidí, starých a osamělých, obec byla blízko vylidněná. Za první světové války mnoho místních sedláků padlo na bitevním poli. Od francouzské revoluce zde nebyl farář, okolí bylo zcela zpohanštělé. Jen dvakrát v roce se v zapadlé vsi sloužila mše. Nebyly zde asfaltované cesty, tekoucí voda ani telefon. Tato lidská poušť ho ihned začala přitahovat. Jedna stařenka, která mu dala něco k jídlu, ho prosí: *Kupte ten dům a zůstaňte. Jsme tady tak sami.* Ta slova rozhodla: *Koupil jsem Taizé, protože ta žena byla tak vřelá. Kristus mluví skrze chudé a je dobré*

jím naslouchat. Bylo to 20. srpna 1940. Roger si půjčil potřebnou sumu a dům koupil.

Obdělává přilehlé pole, dojí jedinou krávu a zřídí kapli. Ukryje mnoho utečenců, kterým pomáhá při přechodu hranic do Švýcarska. Je to životu nebezpečné poslání. Často má strach: *Na jeden letní večer roku 1942 nemohu zapomenout. Věděl jsem, že jsem v nebezpečí kvůli uprchlíkům, které jsem skrýval v domě. Byli mezi nimi Židé. Těžce nad mnou visela hrozba zatčení, často jsem byl vyslýchán na civilních úřadech. Jednoho večera se mi srdce sevřelo úzkostí, začal jsem se pln důvěry modlit a řekl jsem Bohu: I když mi vezmou život, vím, živý Bože, že budeš pokračovat v díle,*

Taizé

kteřé jsem začal, v založení společenství.

V roce 1942 obsadili Němci i toto území, někdo Rogera udal a gestapo obsadilo dům. On právě pomáhal jednomu utečenci do Švýcarska, kde musel i sám zůstat. Se třemi stejně smýšlejícími přáteli si pronajmou jeden byt a začnou žít ve společenství. Ještě v Taizé se pokoušel sestavit krátká pravidla. *Stojí v nich: Dodej ve svém dni práci i odpočinku život Božího slova. Zachovej ve všem vnitřní klid, abys zůstal v Kristu. Nechej se proniknout duchem blahoslavenství.*

Sazenice roste

R. 1944 se se svými druhy vrátil do Taizé. K pohoršení některých vesničanů se stará o intervanované německé válečné zajatce. Jeden zážitek jím zvláště silně

Modlitby v Taizé

otřese. Roztrpčené ženy, které ztratily své muže v německých koncentračních táborech, vniknou do tábora a k smrti zlynčují jednoho katolického kněze. Roger je u něho, když umírá: *Ten mladý člověk vyzařoval jen mír a odpuštění... Byla to doba, kdy nenávisť budila jen nenávisť.*

Rogerův otec se k projektu staví kriticky: *Jak si chcete vydělat v Taizé na živobytí?* Roger odpovídá: *Mohu pracovat. Naučil jsem se dojít krávy.* Navzdory všem četným kritickým hlasům trvají čtyři přátelé na svém společenství. Obdělávají půdu, třikrát denně se modlí, stavějí kapli a přijímají hosty, kteří přicházejí buď ke smíření, nebo ze zvědavosti a je jich stále více.

Nemají žádné trvalé sliby, nýbrž jen závazek, který každý rok obnovují. Stále více se však mezi bratry vynořuje otázka po konečném uplatnění. Konečně v roce 1947 sedm bratří v Taizé skládá své řeholní sliby. Bratr Roger, jak se nyní nazývá, pokládá tento krok za založení Taizé. Je to neslýchaná věc v reformované církvi, která po staletí odmítá řeholní život. Roger sám nechce svou církev provokovat: *Měl jsem stále jen jednu myšlenku: do tésta rozdělených církví vmístit kvas společenství.* O tři léta později vzniká řádná řehole a plod pomalu zraje. K tomu je stanoveno: *nikoliv o ní ustavičně diskutovat, nýbrž každý den začínat znovu.* Rogerovo přání je: *Aniž víme jak, Bůh přejímá a osvětluje tento svět, který jen pomalu začíná věřit prostě skrze přítomnost křesťanů.*

Roger je převorem nového společenství. Jeden přítel ho líčí jako člověka schopného něco prosadit, láskyplného, jednomyslného a pokorného. Celý život zůstává jako hledající. Jedna jeho kniha má příznačný titul: *Dynamika přechodného.* To charakterizuje jeho bytost a jeho působení: velká spontánnost, tvořivá fantazie a stále nový začátek.

Bratr Roger Schutz

Ve vlastním táboře nad tím krouží hlavou, katolíci nevědí jak zařadit evangelické bratry.

Vyzařující síla společenství je mezitím neuvěřitelně silná. Přicházejí sem lidé z celého světa. V šedesátých letech jsou jich ročně statisíce.

Ekumenismus

V roce 1962–1965 se Roger s jedním bratrem na pozvání Jana XXIII. účastní jako pozorovatel II. vatikánského koncilu. R. 1969 je rozhodující rok: jeden katolický lékař se připojí k bratřím, další katolíci ho

následují: tak se z prvního protestantského řádu stává první ekumenické společenství v dějinách církve.

Roger není přítelem diskuzí, nehlasá také žádnou novou cestu spásy, je spíše přítelem a průvodcem lidí, je spolu s druhými na cestě hledání. *Zůstává jeho touha – porozumět plně druhým... Kristus rozumí všemu lidskému. Jsem schopen ze své strany pochopit všechny situace? Neschvalovat hříchy, ale pochopit mnohé proč?... Ano, až tam musíme dojít. Nejkrásnější na mém životě je poznat člověka v jeho celistvosti*

Pohřeb bratra Rogera

i v jeho vnitřní dynamice..., stejně jako nenahraditelné dary, skrze které se v životě v Bohu může všechno uskutečnit.

Jeho velká láska platí mladým lidem: *Je to velká naděje, která stoupá nad horizont násilného dneška.* Mladí lidé jsou pro něho proroci, kteří mají sílu táhnout za sebou celý Boží lid. V 70. letech vynalézá Roger koncil mládeže, velké každoroční setkání mládeže z celého světa kolem Nového roku.

Ve svém posledním dopisu mládeži z roku 2005 napsal: *Některé zachvacuje strach z budoucnosti a jsou tím jako ochromeni. Ale všude na zemi je také vynalézávací tvořivá mládež. Ti vědí, že Bůh nás nestvořil k nečinnosti. Více, než si uvědomují, se jim podařilo učinit ze svého života světlo, které osvětluje jejich okolí.*

Pšeničné zrno

Papež Jan XXIII. nazval Taizé malým jarem. Jan Pavel II. řekl po své návštěvě v roce 1986: *Do Taizé se přichází jako na okraj pramene.*

Kdo jsme? ptá se Roger svých bratří. *Malé, křehké společenství, které závisí na bláznivé naději: smíření všech pokřtěných a dále všech lidí.* Rozdělení křesťanů zůstává trvalou bolestí a někdy vyjadřuje své rozčarování nad klidem v ekuméně: *To není možné stále přesouvat na pozdější dobu, na konec času.*

V létě 2005 píše Roger dopis papeži Benediktovi, ve kterém mluví o Světovém dnu mládeže, kterého se pro svou slabost nemůže zúčastnit. 16. srpna večer se v Taizé jako vždy modlí a zpívá. Uprostřed písně „Vzdejte díky Pánu“ ho duševně chorá žena nožem usmrtila.

I když mi vezmou život, vím, živý Bože, že budu pokračovat v díle, které jsem začal, v založení společenství.

Z FeL 129/1/2006
přeložil -lš-

Osmero blahoslavenství (4)

TŘETÍ BLAHOŠLAVENSTVÍ

„*Blahoslavení tiší,
neboť oni zdědí zemi*“

Když se hodí do ohně kousek dřeva, zničí se, nebo lépe řečeno, přestane být tím, čím je, a stane se něčím jiskřivým a svítícím. Tato proměna začíná u kůry, která se spálí a promění ve světlo, pak plamen proniká do všech vrstev dřeva a dává zazářit každému jeho vlákně, až dospěje k jádru a promění dřevu, dříve temné a těžké, v zářící a lehký oheň.

Taková je proměna, kterou láska vytváří v duších. Začíná od povrchu, a jestliže je duše věrná, krok za krokem jí proniká, až dosáhne nitra. Nejdříve prolomí tvrdou kůru duše, oddělí ji od vnějších věcí a pak vstoupí do duše a promění všechny její schopnosti.

První vrstvou této vnitřní proměny je dokonalá mírnost, o které mluví třetí blahoslavenství. Chudoba ducha ji připravuje, protože obsahuje hojný zdroj hněvu. Není to touha po majetku, která rozněcuje hněv v ubohých lidských srdcích? Tak nás učí apoštol Jakub: *Z čeho vznikají války a z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte, zabijíte a nenávidíte* (Jak 4,1-2).

Když se utiší touha po majetku, duše je připravena k tichosti a mírnosti.

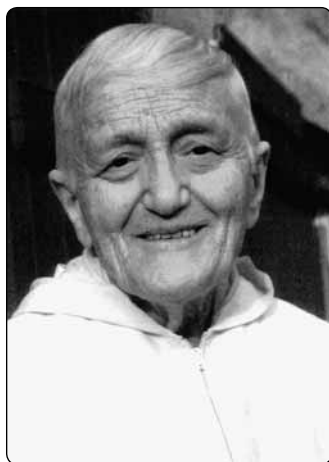
Jistě, není to mírnost tohoto blahoslavenství, která jednoduše vytváří ctnost, když se podřizuje pravidlům rozumu a zachovává nedokonalý lidský způsob. Mírnost, která činí blahoslaveným, je něco dokonalejšího a má hlubší kořeny; vytvářejí ji dary Ducha Svatého.

I když sv. Augustin přiřazuje k daru zbožnosti blahoslavenství mírnosti, podle sv. Tomáše Akvinského k jejímu uskutečnění přispívají dary rady, vědění

a síly. Studiem důvodů pochopíme smysl dokonalé mírnosti.

Dary rady a síly, které řídí a pozvedají naše praktické vědomí, vrhají své světlo na blahoslavenství aktivního života, totiž na oněch prvních pět podle evangelia sv. Matouše; a tyto dary jsou nezbytnými vůdci na této důležité etapě duchovního života.

Dar síly ovlivňuje dokonalou mírnost, protože krotí vášně a sklon k hněvu.

Ale daru zbožnosti odpovídá bezprostřední plod oblažující mírnosti.

Mírnost je dcera světla, síly a pomazání.

Je dcerou světla, protože v člověku není ctnosti a jednání, které by neměly být řízeny poznáním: V přirozeném řádu rozumnost zajišťuje světlo a řídí všechny přirozené ctnosti; v nadpřirozeném řádu všechny ctnosti jsou řízeny vlitou rozumností a ve stejném řádu, ve vyšší a dokonalejší rovině darů, všechny úkony aktivního života řídí neklamné světlo darů rady a vědění.

Jaký je to rozdíl mezi světlem, který má náš rozum, třeba osvětlovaný ctnostmi, když se zabývá

praktickými věcmi, a mezi světlem, které v něm šíří dary rady a vědění! *Bázkivé jsou myšlenky smrtelníků a nestálé naše záměry* (Mdr 9,14), říká Písmo svaté, a tyto přirozené nedokonalosti poznamenávají dokonce nadpřirozené ctnosti. Jak zdlohavá a obtížná je práce rozumu! Kolik stínů! Kolik dohadů! Ale světlo darů vylučuje nejistotu a omyl. *Blahoslavený člověk, kterého vedeš, Pane, a kterého učíš svému zákonu* (Ž 94,12).

Mírnost je také dcerou daru síly, protože skrze ni se sklon k hněvu utiňuje a vlídně přijímá dar Ducha Svatého. Duše, sotva když začne praktikovat ctnost mírnosti, nevzrušuje se kvůli přijaté urážce, nýbrž zdokonalena Božím darem síly nejen rezignuje na pomstu, nýbrž s obdivuhodným klidem se těší z přijaté urážky.

Nuže proč dar zbožnosti, který naplňuje duši synovskou láskou k Bohu a řídí naše vztahy k druhým lidem, ovlivňuje třetí blahoslavenství?

Mírnost má dva aspekty: zdokonaluje nás a uspořádává v pokoji naše vztahy k bližním. Z druhého aspektu mírnost závisí od daru zbožnosti.

Jasněji a hlouběji pochopíme vliv tohoto daru pro třetí blahoslavenství, jestliže prozkoumáme různé důvody, které tím, že dokážou opanovat hněv, odpovídají ctnosti i daru; nuže zatímco duše touží po lidském dobru, které hněv ohrožuje, dar zbožnosti očišťuje duši od každého hnutí rozhořčení, a to ze synovské úcty k Bohu, tedy božským způsobem, jako by neklamná Boží mírnost se odrážela v duši jako svaté pomazání a to ji naplňuje vlídností.

Pod vlivem daru zbožnosti je duše mírnou, protože takový je Bůh, protože Ježíš přišel na zemi plný mírnosti a vylil na všechny onu Boží laskavost, vyznačoval se tichostí obětího beránka, který se nezdráhal být obětován a na obětním oltáři prosil za své katany.

Mírnost třetího blahoslavenství jako dcera světla, čistoty a pomazání naplňuje srdce vlídnou tichostí, protože Mistr řekl: *Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce* (Mt 11,29).

Kdo dosáhl této dokonalé mírnosti, je pokojný ve svých vztazích k Bohu, v němž vidí Otce, je pokojný ve svých vztazích k bližnímu, kterého pokládá za bratra, je sladký ke své vlastní duši, protože v ní odhaluje zářivou Boží tvář a dech rtů Nejvyššího.

Kdo dokáže říct, do jaké míry ovlivňuje duchovní život tato vlídnost, která není proti síle, ale není ani jejím projevem?

Těm, kteří usilují o tuto dokonalou mírnost, Ježíš slibuje jako odměnu za dědictví zemi. Odvolává se zřejmě na dědictví živých, o kterém mluví tolikrát Písmo, protože země těch, kteří umírají, by byla příliš malou odměnou pro ty, kteří zasluhují již za první blahoslavenství nebeské království.

V čem tedy spočívá toto dědictví? Odměna za svaté skutky, poklad, který činí spravedlivého bohatým, je jen jeden: Bůh. Ale protože tato odměna je nekonečná, získává se v ní vlastnictví ve stupních, které rostou do nekonečna a nikdy se nevyčerpají. Pouze Bůh je nekonečný a může tak říkajíc vyčerpat nekonečnou plnost své vlastní blaženosti. Každá odměna za blahoslavenství obsahuje božský poklad různého stupně a ty odpovídají rozmanitým aspektům zásluh.

Těm, kteří se odloučili od pozemských věcí (chudým), je dáno právo na nebeské králov-

ZÁJEM O BIBLI

List Stuttgarter Zeitung chce celý rok zveřejňovat okřídlená slova z Bible a vysvětlovat jejich význam. Děje se tak na základě studie demoskopického institutu, která prokázala velký zájem o Bibli v Německu. Řada začíná jmény Adam a Eva.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

ství; těm, kteří pokročili v dokonalosti chudých a dosáhli jasnosti mírnosti (mírným), je nabízena země živých, totiž podstatná skutečnost nebeských dober.

Idea vlastnictví obsahuje charakter klidu a pevnosti: vlastní zemi znamená těšit se pokojně a pevně z věčných dober.

Lidé spolu bojují a výbuchy hněvu si zajišťují vlastnictví pozemských statků. Mistr nás učí, že skrze sílu mírnosti dosáhnou duše vlastnictví statků věčných.

Plností tohoto vlastnictví je nebe. Ale již zde na zemi má odměna za mírnost svůj počátek.

Jako pokojné jezero, jehož vody nejsou čeřeny větrem, odráží nebe vždy jasně a zářící, tak duše mírných, kterou nezmitá vítr hněvu pro vlastnictví, vždy vlastní Boha a nikdy ho neztrácí, neboť ho miluje v mlčeni a tichosti.

A tím, že vlastní Boha, vlastní duše skrze svatou mírnost sama sebe. Hněv nás zbavuje vlády nad sebou samými, ruší pokoj a harmonii našeho vnitřního království. Mírnost však udržuje nenahraditelně pokoj v hranicích tohoto království, a tak duše bez bázně, jako Izraelité, může usednout u paty fíkovníku a révy a vychutnávat plody Milovaného.

Tento překypující vliv mírnosti se šíří i mimo člověka. Není snad mírnost tím, co přitahuje duše a táhne za sebou i ta nejtvrdší srdce, jako magická Orfeova melodie táhla za sebou i lesní stromy a zapojovala je do triumfálního průvodu?

Obdivuhodná mírnost, která se jeví jako slabost, je ve skutečnosti silou, která dokáže bez násilí a bez křiku, bez boje udržet pokoj, který táhne za sebou nezrušitelnými a příjemnými pouty nejen lidí, ale i Boha, který neodolá nikdy sladkému násilí mírnosti.

(Pokračování)

z něho odpadneme jako odumřelý neplodný výrůstek.

Co všechno lidé neudělají a neobětují pro svůj tělesný život! Cvičí, běhají, platí za nejrůznější pochybné procedury a preparáty. Když si blahopřejí při jakémkoliv příležitosti, každé přání končí slovy: Všechno nejlepší, hlavně zdraví. Jak to však vypadá se zdravím v oblasti našeho nadpřirozeného života? Co zde znamená zdraví? Není to nic jiného než svatost. K svatosti už nic jiného nejlepšího není třeba nikomu přát. Tedy opravdu křesťanské přání by mělo znít: Co jiného ti ze srdce přeji a vyprošuji než svatost! V první řadě je nezbytné, abychom si tohoto svého dvojího života a dvojího zdraví, přirozeného a nadpřirozeného byli plně vědomi. Roků toho přirozeného, jak říká Žalmista, bývá 70, u toho, kdo je při síle, 80. Ten nadpřirozený se na léta počítat nedá, protože trvá věčně.

Někteří lidé se často dívají na svatost jako na život omezený samými zákazy a zbavený všech radostí a potěšení, ale ve skutečnosti je tomu právě naopak. Svatost je plnost života a přemíra takové pravé radosti, která je odolná i vůči bolesti a utrpení a ústí do nekonečné blaženosti.

I v přirozeném prostředí může člověk žít současně více „životů“. Má svou rodinu, zaměstnání, své oblíbené činnosti, případně své nesplněné sny. Slyšíme někdy, jak lidé vzpomínají na svého známého a říkají: Ten žil jen pro svou zahradu. To znamená, že zahrada a všechno, co s ní souvisí, byla pro něho tou určující hodnotou a všechno ostatní bylo svým způsobem podřízeno tomuto hlavnímu zaměření. Neměla by pro křesťana být svatost něco jako stěžejní a rozhodující zaměstnání, kterému by měl věnovat veškerou svou pozornost? Není tomu často tak, že velká píle v zaměstnání či podnikání za sebou vleče velkou duchovní lenost? Svatosti se nemůžeme věnovat jako ved-

lejšímu zaměstnání nebo koničku pro volný čas. Někdo si myslí, že to jsou otázky, kterým se bude věnovat až v poslední fázi svého života, když už bude zbaven jiných starostí a možností. Jenže svatost není jen jednou z mnoha záležitostí, kterým se může křesťan za svého života věnovat, ale je tou nejzákladnější kvalifikací, která má všechny ostatní složky života od základu ovlivňovat a řídit. A především má řídit životně nejdůležitější úkol, a tím je předávání života, při kterém by sdílení života přirozeného i nadpřirozeného mělo být co nejvíce synchronizováno a jít ruku v ruce. Souvislost obou těchto životů poznáváme nyní dokonce statisticky kolem sebe. Když Evropa začala žít duchovně, začala vymírat také biologicky.

A navíc vidíme, že času k úsilí o svatost opravdu není nazbyt. Nikoliv jednou v domově důchodců, ale již při uzavírání manželství by měli mladí křesťané vykazovat dostatečný stupeň osobní svatosti a duchovní zralosti, protože jakmile přijde první dítě, začíná pro ně ona nenahraditelná funkce hlásání evangelia novému stvoření. Jsou přece pro ně veškerým svým jednáním a chování **názorným a hmatatelným obrazem Boha**, a proto od samého začátku musí být shoda a podoba s Otcem co největší. Otec i matka od početí dítěte musí na něm pracovat, tak říkajíc, „na čisto“. Dětská duše je nepopsaná kniha, ve které se velice špatně maže, škrtá a přepisuje. Zachovat si při všech rodičovských úkolech, starostech, zátěži a námaze opravdu výraz a podobu „Boží tváře“ není opravdu lehké. Někdy je to skutečně nad lidské síly. Ale tam, kde se jedná nejen o přirozený, ale i nadpřirozený život, nejsou ve hře jen přirozené lidské síly. Právě zde se uplatní to, čemu se říká svatost všedního dne, neboli trvalý život s Bohem a v Bohu. Představa ctnosti a svatosti vyvolává

někdy představu něčeho jakoby slabého, bledého, utlačeného, křehkého, ba přímo neduživého, nudného, ale to jen pro toho, kdo o ctnosti nic neví. Ctnost se latinsky nazývá *virtus*, to znamená také sílu, zdatnost, mohutnost. Ctnost je pro nadpřirozený život totéž jako kvalifikace a rutinní praxe pro život přirozený.

Někdy slyšíme rady, že by se se křtem dítěte nemělo spěchat. Až dítě doroste, ať má možnost, aby se rozhodlo samo. Mám-li se rozhodovat, musím už dobře z vlastní zkušenosti a prožitku znát možné alternativy. A co je přitom důležité, takové rozhodování není jen záležitostí mého lidského rozumu a vůle, ale také nezbytné Boží milosti. Proč má dítě setrávat celá léta ve stavu zděděného hříchu, tedy, ať si přiznáváme nebo ne, pod vlivem Zlého, když se může od svého narození těšit z Božího dětství a být čistým svatostánkem, ve kterém Bůh s obzvláštním zalíbením přebývá? Ostatně tomuto rozhodování se mladý člověk tak jako tak nevyhne. Ve fázi dospívání, které je obdobím osamostatňování, se zpravidla dříve nebo později pokusí osamostatnit i od Boha, takže se pro něho musí znovu sám uvědoměle rozhodnout. Často se vlivem prostředí od svého nebeského Otce odloučí a značně vzdálí. Ale jestliže semeno víry díky správné rodinné evangelizaci v srdci již jednou zapustilo hluboko kořeny, jestliže toto srdce již okusilo život ve společenství s Bohem, přijde chvíle, kdy se víra opět přihlásí k životu. Je tomu jako v přírodě. Díváme-li se na suchem vyprahlou půdu, zdá se nám, že zde již nikdy nic nevzejde, ale sotva se vrátí vláha, opět se všechno zazelená.

I ten, kdo se neodává hříchu a na Boha nezapomíná, potřebuje obrácení. To obrácení spočívá ve správném seřazení hodnot, ve vědomém přijetí svého nejdůležitějšího „zaměstnání“. Jde o obrácení k pravému Středu a rozhodné vykročení na cestu svatosti.

-red-

Výzvy fatimského poselství (43)

17.

VÝZVA PŘESTAT URÁŽET BOHA

Patnáctá výzva poselství:
„*Neurážejte více Boha, našeho Pána, neboť je už velmi urážen.*“
(Naše Paní, 13. října 1917)

Tato výzva, s kterou se na nás zde poselství obrací, je především zaměřením pozornosti na zachování prvního ze všech přikázání Božího zákona, neboli *lásky k Bohu*. Přikázání milovat Boha není prvním z přikázání pouze pro jedinečnou velikost adresáta, kterého kontempluje, ale také proto, že tato láska nás má vést k věrnému plnění všech ostatních přikázání.

Když Bůh prostřednictvím Mojžíše mluvil k svému lidu, řekl: „*Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Miluj Hospodina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a celou svou silou! Ať tato slova, která ti dnes přikazují, zůstanou v tvém srdci! Opakuj je svým synům, mluv o nich, když budeš přebývat doma, když budeš na cestách, když budeš ležet i stát. Přivaž je na svou ruku jako znamení a jako ozdabu mezi své oči. Napiš je na veřeje svého domu a na své brány*“ (Dt 6,4-9).

Toto Boží naléhání, aby zákon jeho lásky zůstal v našem srdci, byl přivázan na naši ruku jako znamení a jako ozdoba mezi našimi očima a byl napsán na veřejích a branách našeho domu, je kvůli tomu, aby byl stále přítomný v našem duchu, abychom o něm rozjímali ve dne v noci a učili ho své děti, své bratry a sestry a všechny kolem nás. Tato láska má být vůdcem našich kroků, světlem našich snah a ideálem našich tužeb; má být vůdcem našich kroků, tj. máme kráčet po cestě lásky.

Jednoho dne farizeové přišli hovořit s Ježíšem a jeden z nich, učitel zákona, se ho zeptal: „*Mistré, které přikázání je v Zákoně největší?*“ *Odpověděl mu: »Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem,*

*celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: »Miluj svého bližního jako sám sebe.« Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci“ (Mt 22,36-40). Toto druhé přikázání, které Ježíš cituje, bylo Bohem nařazeno jeho lidu těmito slovy: „*Nemsti se, nechovej proti svým krajanům zášť, ale miluj svého bližního jako sebe. Já jsem Hospodin! Zachovávej má přikázání*“ (Lv 19,18-19).*

V zachování těchto přikázání spočívá smysl poselství: *Neurážejte více Boha, našeho Pána*. Všichni víme, že je to hřích, kterým urážíme Boha a přestupujeme toto přikázání lásky k Bohu, k bližnímu a k nám samým; ano, k nám samým, protože si často vážně škodíme, aniž bychom na to mysleli nebo to cítili.

Urážíme Boha, když přestupujeme jeho přikázání, neboť všechna přikázání jsou projevem jeho lásky k nám. Jsou jako láska otce, který bere syna za ruku a ukazuje mu cestu, po níž má kráčet, aby dosáhl štěstí a zdědil jeho majetek; jestliže se syn stává neposlušným a revoltujícím, jestliže opovrhne otcovským poučováním, je jasné, že zraňuje a uráží svého otce v nejcitlivějším bodě jeho srdce, kterým je láska.

Stejným způsobem, když pohrdáme Božími přikázáními nebo je porušujeme, se také Bůh cítí zraněn a urážen v tom největším, co má: v otcovské lásce, s kterou nás stvořil; s kterou nás obklopuje pozorností a něžností ve všem, co je kolem nás dobrého a co on zamýšlel pro naše dobro; s kterou nás vykoupil z hříchu a otevřel nám brány nebe; s kterou nám dá podíl na dědictví svého království. Proto každý hřích je urážkou Boha, našeho Otce, a pohrdáním jeho láskou, neboť dáváme přednost hříchu před láskou, kterou jsme povinovani Bohu, a před vlastněním jeho království, protože víme, že hříchem na ně ztrácíme právo.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

DUCHOVNÍ CENTRUM SV. FRANTIŠKA Z PAULY NA VRANOVĚ U BRNA PROGRAM NA ROK 2006

Kontakt: tel.: 541 239 264; Vranov u Brna 7, 664 32; e-mail: dc-vranov@katolik.cz;
www.dc-vranov.katolik.cz

DUCHOVNÍ OBNOVY PRO:

- mládež hledající své životní povolání – P. ThLic. Pavel Havlát OM, S. M. Zdislava Nosková OSF (vždy od 9.30 do 17.00 hod.) 11. 2. • 11. 3. • 8. 4. na Petrově • 13. 5. • 10. 6. • 14. 10. • 11. 11. • 16. 12.
- dvě duchovní obnovy o prázdninách: • 4. 7. (večer) – 8. 7. (ráno) P. Petr Wach OFM • 31. 7. (večer) – 4. 8. (ráno) P. Pavel Havlát OM
- ženy a matky • 11. 5. (večer) – 14. 5. (oběd) – P. Mgr. Dr. Ing. Pavel Konzbul
- manžele • 4. 5. (večer) – 7. 5. (oběd) – P. ICLic. Karel Moravec
- seniory, nemocné a invalidní • 30. 4. (večer) – 3. 5. (oběd) – Mons. Josef Žák
- mariánské čtitelky • 18. 5. (večer) – 21. 5. (oběd) – Mons. Jiří Mikulášek
- zdravotníky • 16. 11. (večer) – 19. 11. (oběd) – P. Antonín Krasucký OP
- uzdravení minulosti • 6. 9. (večer) – 10. 9. (oběd) – Dr. Max Kašparů
- škola modlitby a osobní doprovázení v modlitbě (pro anglicky mluvící) • 3.-5. 3. • 9.-11. 6. • 12.-15. 10. • 1.-3. 12. – S. Georgina Clarson SJ

CYKLUS KATECHEZÍ „NÁVRATY KE KOŘENŮM“

- setkávání – S. M. Zdislava Nosková OSF • 9. 2. • 2. 3. • 6. 4. • 11. 5. • 8. 6. • 12. 10. • 9. 11. • 7. 12. (vždy od 17.30 hod.)
- O. Karel Hanslík OM: biblické katechezy • 23. 2. • 16. 3. • 20. 4. • 25. 5. • 22. 6. • 26. 10. • 23. 11. • 14. 12. (vždy od 17.30 hod.)
- dvě duchovní obnovy farností – Ladislav Kinc, jáhen
- 4. 3. a 9. 12. (vždy 9 – 15 hod.)

TROJÍ BDĚNÍ – v kostele Narození Panny Marie (21 – 23 hod.)

- Velkopáteční 14. 4.
- Svatodušní 3. 6.
- Adventní 2. 12.

EXERCÍCE PRO KNĚZE:

- 19. 3. (večer) – 25. 3. (ráno) – 3. týden ignaciánských exercícií, P. F. Lízna SI
- 23. 7. (večer) – 29. 7. (večer) – P. Jan Pavlík SI
- 19. 11. (večer) – 25. 11. (ráno) – o. biskup František Václav Lobkowicz

ZASVĚCENÝ ŽIVOT:

- Exerciće pro řeholnice
- 4. 6. (večer) – 10. 6. (ráno) – „Eucharistie“ – P. Savio Řičica OP
- 24. 9. (večer) – 30. 9. (ráno) – P. Josef Čupr SI
- Počáteční formace
- postulanky: 25. 3. • 24. 6. • 2. 9. • 25. 11.
- juniorky: 20. 4. (večer) – 23. 4. (oběd)
- Stálá formace
- sestry do 40 let (případně juniorky) – 2. 11. (večer) – 5. 11. (oběd)
- sestry do 60 let – 15. 10. (večer) – 18. 10. (oběd)
- sestry nad 60 let – 22. 5. (večer) – 25. 5. (oběd)
- sestry představené a formátorky – 7. 11. (večer) – 10. 11. (oběd) – příp. 10. 12. (večer) – 13. 12. (oběd)

■ Uzávěrka přihlášek vždy 14 dní před zahájením akce!

■ Na vybrané akce vybíráme zálohu.

■ Ubytování v 1, 2, 3, 4 lůžkových pokojích. Ceny včetně DPH: 350; 250; 200; 170 Kč za osobu a noc. Strava 150 Kč za osobu a den. Pronájem sálu na akci: velký 1 190 Kč; malý 595 Kč.

■ Spojení: z Brna-Králova Pole autobus MHD č. 43, z Brna-Husovic autobus MHD č. 57 (v Soběšicích navazuje 43), z Kuřimi IDS linka 310.

Klubová odpoledne pro dívky ve věku 13–18 let s názvem „BYT SAMA SEBOU“. Témata jednotlivých setkání jsou osobnost, komunikace, společenská etiketa, image, partnerské vztahy, lidská sexualita, kosmetika, vizážistika, kadeřnictví, závislosti a zdravá výživa. Setkání jsou zaměřena na zdůraznění jedinečnosti osobnosti. Začátek dalšího cyklu je v pondělí 20. 2. 2006 v 16.00 nebo ve čtvrtek 23. 2. 2006 v 16.00 v klubovně CENAP. Bližší informace a přihlášky je možné získat na adrese: CENAP – Centrum naděje a pomoci, Hybešova 40, 602 00 Brno, tel.: 543 254 891, 543 331 472, e-mail: cenap@cenap.cz, www.cenap.cz.

Liturgická čtení

VI. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD (a zároveň XXV. etapová z Levého Hradce a Nového Jičína) – „RADOST PRO VŠECHEN LID“ (Lukáš 2,10).

Na Levém Hradci se začíná v sobotu 11. 2. 2006 v 9.30 hod. a pak se jednou za měsíc po sobotách etapově postupuje na Moravu. Z Velkého Meziříčí a Znojma vycházíme v úterý 22. 8. 2006 v 6.30 hod. a z Olešnice na M. v 8.00 hod. Z Buchlovic a Boršic v sobotu 26. 8. 2006 ráno, tam za námi můžete přijet autobusy a jít s námi posledních pár kilometrů pěšky.

Proč putujeme: Jako malé praménky vycházíme z více míst, aby se pak na Velehradě naše skupinky slily v mohutný proud vděčnosti za Slovo života, které právě odtamtud k nám přišlo. Při pouti prosíme za obnovení víry v našem národě.

Co si přejeme: Aby tato pouť byla jako tenkrát v Betlémě „RADOST PRO VŠECHEN LID“ (Lk 2,10), jak zní její motto, i pro poutníky i pro ty, kdo se s nimi setkají. Aby se k nám přidaly další proudy poutníků i z jiných míst naší vlasti.

Co potřebujete: Svačiny na 4 dny, spacák a karimatku, 100 Kč zápisného. Velká zavazadla (i unavené poutníky) poveze doprovodné vozidlo. Spát se bude vždy pod střechem.

U koho se hlásit: P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, tel.: 566 522 101, P. Jindřich Bartoš, Mikulášské nám 13, 669 02 Znojmo, tel.: 515 224 694, P. Marek Dunda, 671 03 Vranov n/D. 20, tel.: 515 296 384, jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín u Bystřice n. P. 79, tel.: 516 463 315. Pro pražské poutníky: Uršula Janků, tel.: 286 891 447, nebo: l.gottfried@seznam.cz.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů Vás zve na přednášku MUDr. Renaty Školoudové JAK BÝT TĚLESNĚ A DUŠEVNĚ ZDRÁV? která se bude konat v úterý 14. února 2006 v 19 hodin v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Miles Jesu zve na jednodenní seminář na **pomoc při rozpoznávání povolání pro mladé ženy (17-28 roků)** dne 18. 2. 2006 v Brně, Viniční 69 (začátek v 9 hod., konec přibližně v 16 hod., s možností celonoční adorace, poplatek 200 Kč (č. účtu: 1160220277/0100, K.B. a.s., Brno-venkov). Program: 1. Co říká Bible o povolání; 2. Manželství a zasvěcený život; 3. Znaky a překážky povolání; 4. Svědectví; 5. Adorace. Přihlášky do 15. 2. na tel.: 776 688 125 nebo 00421 245 249 143.

VÍKEND S DUCHOVNÍM PROGRAMEM PRO OSAMĚLÉ MATKY

Termíny a místo konání víkendů: 31. 3. – 2. 4. 2006, exerciční dům Český Těšín
Víkend je určený pro maminky, které z nejrůznějšího důvodu vychovávají své děti samy. Program je určen pouze pro maminky. Víkend povede MUDr. Jitka Krausová a P. Josef Červenka. Čas bude rozdělen mezi zamyšlení nad Písmem, možnost soukromého rozhovoru s knězem, společné modlitby, setkání s ostatními osamělými matkami a příležitost ke svátosti smíření.

Cena pobytu je cca 550 Kč. V ceně je zahrnuto ubytování a strava. O přihlášku na víkend a bližší informace o setkání si napište na adresu: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel. č.: 587 405 250-3, e-mail: reznickm@arcibol.cz.

Páté pokračování rozjímání V JEŽÍŠOVĚ ŠKOLE bude uveřejněno v příštím čísle.

Neděle 5. 2. – 5. neděle v mezidobí

1. čt.: Job 7,1-4.6-7
Ž 147(146),1-2.3-4.5-6
Odp.: srov. 3a (*Chvalte Hospodina, který uzdravuje ty, jimž puká srdce. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Kor 9,16-19.22-23
Ev.: Mk 1,29-39
Slovo na den: *Zašel na opuštěné místo.*

Pondělí 6. 2. – památka sv. Pavla Mikiho a druhů

1. čt.: 1 Král 8,1-7.9-13
Ž 132(131),6-7.8-10
Odp.: 8a (*Vstaň, Hospodine, vejdí na místo svého odpočinku!*)
Ev.: Mk 6,53-56
Slovo na den: *Kdo se ho dotkl, byli uzdraveni.*

Úterý 7. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 8,22-23.27-30
Ž 84(83),3.4.5+10.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupí!*)
Ev.: Mk 7,1-13
Slovo na den: *Jejich srdce je daleko ode mě.*

Středa 8. 2. – nez. pam. sv. Jeronýma Emilianiho nebo sv. Josefíny Bakhity

1. čt.: 1 Král 10,1-10
Ž 37(36),5-6.30-31.39-40
Odp.: 30a (*Ústa spravedlivého mluví moudře.*)
Ev.: Mk 7,14-23
Slovo na den: *Z nitra vycházejí špatné myšlenky.*

Čtvrtek 9. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 11,4-13
Ž 106(105),3-4.35-36.37+40
Odp.: srov. 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)
Ev.: Mk 7,24-30
Slovo na den: *Prosila ho.*

Pátek 10. 2. – památka sv. Scholastiky

1. čt.: 1 Král 11,29-32; 12,19
Ž 81(80),10-11ab.12-13.14-15
Odp.: srov. 11a.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)
Ev.: Mk 7,31-37
Slovo na den: *Otevři se!*

Sobota 11. 2. – nez. pam. P. Marie Lurdské

1. čt.: 1 Král 12,26-32; 13,33-34
Ž 106(105),6-7a.19-20.21-22
Odp.: srov. 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)
Ev.: Mk 8,1-10
Slovo na den: *Vzdal díky, lámal a dával.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	5. 2.	6. 2.	7. 2.	8. 2.	9. 2.	10. 2.	11. 2.
Antifona	812	1692	841	857	873	1741	905
Žalm	783	786	783	783	783	786	786
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1693	842	857	873	1742	905
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1693	847	861	877	1743	908
Antifona k Zach. kantiku	692	1694	847	861	877	1307	1308
Prosby	817	1694	847	861	878	1744	909
Záv. modlitba	692	1306	847	1306	878	1307	1308
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	692	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	1698	852	867	883	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1701	856	871	887	918
Ant. ke kant. P. M.	692	693	1701	856	871	887	1750
Prosby	811	826	1702	856	872	888	1750
Záv. modlitba	692	692	1306	857	1306	888	1307
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ÚVAHY O ŠTĚSTÍ A LÁSCE

Pierre Teilhard de Chardin

Výběr z textů podle francouzské edice, který má niterně zasáhnout naši potřebu autentického prodlévání v přítomnosti Boží.

Refugium Velehrad-Roma s. r. o.,
brož., přebal, 200x105 mm, 72 stran, 120 Kč

SLOVNÍK STAROKŘESŤANSKÉ LITERATURY

Heinrich Kraft

Malá příručka patrologie, určená všem zájemcům o hlubší studium raného křesťanství (celkem přes 650 hesel). Největší pozornost je zde věnována církevním otcům, kteří se stali příkladem plodného setkání víry a kultury, víry a rozumu při hlásání Kristova evangelia lidem rozličných národů a kultur. Hlavními přednostmi Kraftova slovníku jsou důkladnost zpracování a značný geografický záběr, které se snoubí s jasností výkladu a přístupností širšímu okruhu čtenářů. Pečlivě zpracovaná česká bibliografie Jiřího Dvořáka pak sleduje překlady z patristických autorů a odbornou literaturu za období posledních 150 let. Úvodní slovo k českému vydání napsal Tomáš Špidlík.

Karmelitánské nakladatelství,
váz., A5, 320 stran, 420 Kč

ČEŠTÍ FRANTIŠKÁNI NA PŘELOMU STŘEDOVĚKU A NOVOVĚKU

Petr Hlaváček

Historická práce, zabývající se dějinami františkánského řádu v českých zemích ve velmi složitém období od poloviny 15. století asi do roku 1530, v němž se františkáni museli neustále vyrovnávat s nelehkým postavením příslušníků minoritní římskokatolické církve, ale i s národnostními střety a s rivalitou farního kléru a příslušníků ostatních řádů. Kniha obsahuje rejstříky osob a míst a barevnou obrazovou přílohu.

Academia, váz., A5, 220 stran + 8 stran obr. přílohy, 260 Kč

MŮŽEŠ RŮST

P. Marek Dunda

36 impulsů pro růst lásky k Bohu i k bližnímu. Černobílé ilustrace. Vyšlo s církevním schválením.

A.M.I.M.S., FATYM Vranov nad Dyjí, brož., A5, 56 stran, 20 Kč

MANŽELSTVÍ OD BOHA NÁM DANÉ

Jiří Kaňa - Petr a Iva Fukalovi

Tři přednášky o manželství. Černobílé ilustrace M. Vyháňkové.

A.M.I.M.S., FATYM Vranov nad Dyjí, brož., A5, 52 stran, 20 Kč

SVATÝ ZÁZRAKŮ A LÁSKY

Antonio Castiglione

Krátký životopis sv. Františka z Pauly. Černobílé ilustrace.

A.M.I.M.S., FATYM Vranov nad Dyjí, brož., A5, 68 stran, 20 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.